

KİLİT TASI

ÇEKÜL Vakfı Kentler Çocuklarıdır Kültürel Miras Eğitim Programı Dergisi

2009/1

Akşehir, Beypazarı, Çanakkale,
Denizli, Gaziantep, Kocaeli,
Kuşadası, Kütahya, Malatya,
Niksar, Ordu

İstanbul Buluşması

ETİ ÇEKÜL
KÜLTÜR ELÇİLERİ

İÇİNDEKİLER

Biz unutursak çocuklar hatırlar	2	Kocaeli Gitmeyen bin pişman	28
7 Kent, 105 çocukla başladı	3	Kuşadası Adını kuşlardan alan kent	32
Özgün yöntem, yerel güç	5	Kütahya Ateşte açan çiçekleriyle ünlü	36
Akşehir Dünyanın yüzünü güldüren kent	8	Malatya Ayla güneşi gönülleri coşturur	40
Beypazarı "Çocukları gayet temiz ve olgun"	12	Niksar Halkı "güzel" diye çağırır	44
Çanakkale 9 bin yıllık zengin tarih	16	Ordu Karadeniz'in incisi, oksijen yurdu	48
Denizli Doğal harikalar diyarı	20	İstanbul Buluşması	52
Gaziantep "Tatlı yiyen, tatlı dilli insanlar"	24		

Kentler Çocuklarıdır

ÇEKÜL Vakfı 1990 yılında küçük bir grupla, küçük bir mekanda yola çıktı. Bugün çalışmaları beş ana başlık altında, Türkiye'nin dört bir yanında ve kalabalık bir gönüllü ailesiyle devam ediyor. Doğal Çevre, Kültürel Çevre, Eğitim, Örgütlenme ve Tanıtım başlıkları kapsamında yürütülen tüm projelerde hareket noktamız doğa-kültür-insan birlikteliği. "Doğa ve kültürle varız" sloganından güç alarak ülke gerçeklerine dayalı projeleri kalıcı değerlere dönüştürmeyi hedefliyoruz. Özellikle Kentler Çocuklarıdır Kültürel Miras Eğitim Programı bize ayrı bir heyecan veriyor. Çünkü çocuklarla buluşuyor ve onların "geleceği geçmişin bilgisi üzerine kurmalarına" aracılık ediyoruz. Vakfımız kültürel miras eğitimini; eğitim kuruluşlarının, eğitimcilerin ve yerel yönetimlerin önceliği haline getirmeyi, çocukların kentlilik bilinci ve kültürel kimlik duygusunu geliştirmeyi, böylece kuşaklar boyu bilinçli sorumluluğu sürekli kılmayı öngörüyor.

ÇEKÜL'ün 2003'te ilk adımlarını atan Kentler Çocuklarıdır Kültürel Miras Eğitim Programı her yıl biraz daha büyüyor; Anadolu'nun farklı kentlerinde daha çok çocuğa ulaşıyor. Bunlardan biri Sinan'a Saygı Projesi kapsamında yer alan eğitim çalışması. Ortaöğretim düzeyindeki öğrencilere İstanbul'u, İstanbul yapılarının öyküleriyle anlatıyor; "kent kimliği", "koruma anlayışı" ve "İstanbullu" olma bilincinin temel alındığı etkinlikler düzenliyoruz. Bir diğer çalışmamız doğa eğitimi başlığı altında yürütülüyor. Çevre sevgisinin ve duyarlılığının bilgiyle beslenerek kalıcı ve yapıcı hale getirilmesini amaçlayan bu eğitimde İstanbul'un ilköğretim öğrencileriyle buluşuyoruz. Kentler Çocuklarıdır Kültürel Miras Eğitim Programı'nın 2009 hedefleri arasında yeni projeler de var. Bu projelerden ilki hayata geçirildiğinde okullar ve müzeler arasındaki diyalog artacak, müzelerdeki çocuk etkinlikleri zenginleşecek. Kültürel miras eğitimimizin bir başka boyutu olan "geleneksel yaşam kültürü" başlığı altında ise çocuklarla birlikte yaşamı değerli kılan ve geçmişi geleceğe aktaran sözlü tarih çalışmaları yapacağız. Anadolu'nun geleneksel yaşam kültürüyle ilgili sözlü tarih çalışmalarından belgesellere, belgelere kadar her değerli ayrıntıya, hazırlanacak bir web sitesinden ulaşılabilecek.

Ve bu dergimize konu olan ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri Projesi... 2007-2008 eğitim yılında bu proje aracılığıyla 283 çocuğa ulaştık. Temmuz 2008'de gerçekleştirdiğimiz İstanbul Buluşması ise tüm yıl boyunca kentlerdeki eğitimlerde emeği geçen; her kesimden, umut ve özveriyle projeye gönüllü destek veren herkes için büyük bir mutluluk oldu. Birlikte üretilenlerin kalıcı değerlere dönüştüğünü görmemizi sağlayan tüm dostlarımıza candan destekleri için çok teşekkür ederiz. Anadolu'nun dört bir yanından edinilen bilgi ve birikim sayesinde bugün ulaştığımız nokta; kültürel mirasın korunması ve yaşatılmasının, eğitim yoluyla genç kuşaklara aktarılmasının gerekliliğine duyduğumuz inancı güçlendiriyor. ÇEKÜL Vakfı olarak projelerimizle doğa ve kültür varlıklarının sürekliliğini ülke gündemine taşımaya devam edeceğiz. Kentler Çocuklarıdır Kültürel Miras Eğitim Programı'ndan edindiğimiz deneyim Doğal Çevre, Kültürel Çevre, Tanıtım ve Örgütlenme çalışmalarında da bize ışık tutacak. Daha uzun yıllar, heyecan ve umudumuzu canlı tutarak birlikte yürümek dileğiyle...

Yeşim Dizdaroğlu
ÇEKÜL Vakfı Eğitim Koordinatörü

Biz unutursak, çocuklar hatırlatır

Tıpkı eski masalların tekerlemesinde olduğu gibi:
"Az gittik uz gittik, dere tepe düz gittik. Çayır çimen geçerek,
lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek, altı ayla bir güz gittik."
Anadolu kentlerinden, çocuk sesleri ve neşesiyle geçtik.

Kuşadası'nda nesli tükenen Anadolu parsının öyküsünü dinleyip kederlendik. Kütahya'da 1000 yıllık çınar ağacını şaşkınlık ve saygıyla seyrettik. Çanakkale'de Troia'yı adımladık; aklımızda İlyada destanının satırları, kulağımızda o ünlü savaşın sesleri vardı. Kocaeli'nde 19 Mayıs 1919 doğumlu Nihat Durak'ın anılarını bizzat kendi sesinden işittik. Denizli'nin Bakırcılar ve Demirciler Çarşısı'nda ustalar zanaatlarının inceliklerine ortak ettiler bizi. Niksar'da iştahla kaşık daldırdığımız tutmaç çorbasının tadı hâlâ damağımızda. Ordu'da horon tepip Beypazarı'nda kuş gözlemedik. Gaziantep heybetli Fırat Nehri ve bir süre sonra bir kısmı sular altına gömülecek Zeugma antik kentiyile hafızamızda yerini aldı. Malatya'da "mişmiş" ağaçları çıktı yolumuza, Akşehir'de tabii ki Nasreddin Hoca fıkraları...

ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri Projesi 2007-2008 öğretim yılında Anadolu'nun 11 kentinde 283 çocukla buluştu. Projenin hedefi yine aynıydı: Çocuklara kentlilik bilinci kazandırmak, yaşadıkları kentin kültürel ve doğal zenginliklerinin farkına varmalarını sağlamak. Çünkü biz büyükler mirasımızı hoyratça kullanıyor, hızla unutuyoruz. Biz unuttukça çocuklarımızın hiç hatırlamayacağını, hayatlarımızın giderek fakirleşeceğini göz ardı ediyoruz.

Bu derginin sayfalarında bu 11 kentte türkülerden tarihi eserlere duyduklarımızı, gördüklerimizi hatta yiyip içtiklerimizi sizinle paylaşacağız. Kimi zaman çocuklar söz alıp deneyimlerini anlatacaklar. "Az gittik" diyerek başlamıştık devamıyla bitirelim, masallar gücenmesin ama tekerlemenin sonunu biraz değiştireerek: "Bir de dönüp baktık ki arkamıza bir arpa boyu değil çok yol gitmişiz." Hakikaten öyle mi okuyup karar verin; kim bilir belki siz de tozlanıp gitmiş masallardan birini bulup çocuklarınıza anlatmak, kentinizde bir "yabancı" gibi yaşamaktan vazgeçip sokaklara çıkmak isteyeceksiniz.

7 kent, 105 çocukla başladı

Sayılar önemli mi? Bazen. Nereden gelip nereye, nasıl gittiğimizi görmek için... Proje, Kentler Çocuklarındır adıyla 2003-2004 öğrenim yılında 7 Bölge 7 Kent Projesi'nin bir alt kolu olarak başladı. UNESCO, ÇEKÜL Vakfı'nın kentlerdeki temsilcilikleri ve yerel kurumlar projeden desteklerini esirgemediler. Akseki, Talas, Midyat, Kemaliye, Kastamonu, Mudanya ve Birgi olmak üzere 7 kentten 105 çocuk, önce yaşadıkları çevreye farklı bir gözle bakmayı öğrendi ardından kentlerinin Kültür Elçisi oldu. 2005 yılında İstanbul Buluşması'nda bir araya geldiklerinde birbirlerine heyecanla kentlerini, bir anlamda "kendilerini" anlattılar.

2006-2007'de Tarihi Kentler Birliği gücünü verdi projeye. Çoğaldık: Yine 7 kent fakat bu kez 146 çocuk. Projenin durakları yerel yönetim politikalarında kültür varlıkları ve doğal çevrenin korunmasını gözetken; kent kültürünü, sivil toplum katılımını, toplumsal duyarlılığı geliştirmeyi hedefleyen kentler arasında seçilen Muğla, Şanlıurfa, Kayseri, Amasya, Diyarbakır, Midyat ve Kars'tı. 146 çocuk yerinde inceleyerek, sorular sorarak içine doğdukları kenti yeniden keşfetti. Aldıkları değil "paylaştıkları" eğitim sonrasında hayatlarının devamında kentlerinin zenginliklerini "diğerleri"ne de anlatmaya, korumaya söz verdiler. Çocuklar sözlerini unutmaz mı dersiniz? Belki. Fakat en azından bir kez "kar suyu kaçtı kulaklarına." Projeye katılan Onur Güler günlüğüne şöyle yazmış mesela: "ÇEKÜL'de kendimi sıradışı hissettim çünkü kentlerin bana ait olduklarının farkına vardım. Bana ait her yeri korumalıyım takdir edersiniz."

2007-2008 öğretim yılına gelince: 11 kent, 283 çocuk. Kuşadası, Kütahya, Kocaeli, Çanakkale, Denizli, Niksar, Ordu, Beypazarı, Gaziantep, Malatya ve Akşehir'de yürütülen projenin yeni destekçisi ETİ oldu, adı ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri Projesi şeklinde değişti. 2008-2009 yıllarında da Tekirdağ, Bergama, Safranbolu, Alanya, Sinop, Avanos, Taşucu, Adıyaman, Sivas, Giresun, Trabzon, Ahlat, Osmangazi ve Van'da devam edecek.

İlk yılın Kültür Elçileri'nden Volkan Kaya'ya bırakalım sözünü: "Bana kulak verin tarihi korumak istemeyen insanlar. Bir çocuk bile kültürü korumayı biliyor. Ama büyüklerin neden korumadığını anladım." Volkan biraz daha anlatsa bize, sahi neden korumuyoruz acaba?

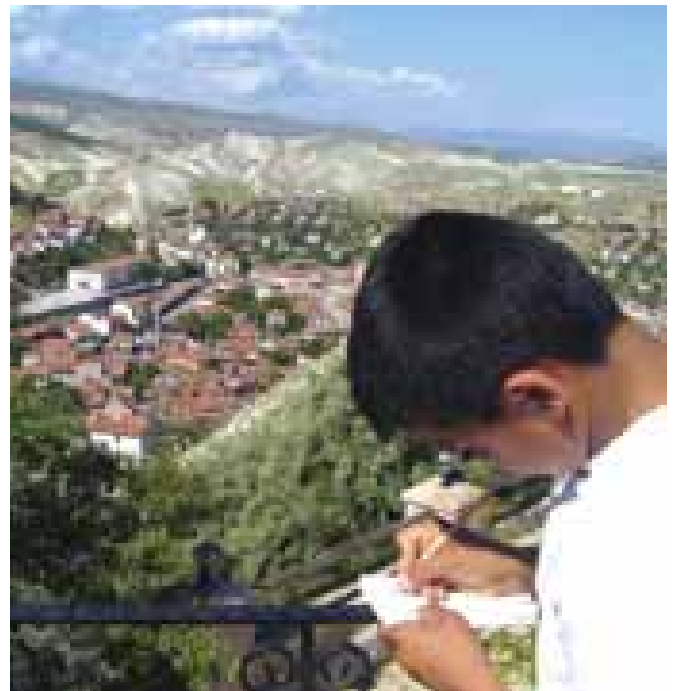
Özgün yöntem, yerel güç

Türkiye'nin kültürel ve doğal varlıklarının değerini bilen, bunları koruma ve yaşatma sorumluluğuna sahip bilinçli kuşaklar yetiştirmek. Bir sosyal sorumluluk projesi olan ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri Projesi'nin temel amacı böyle özetlenebilir. Bu amacı hayata geçirmek için, seçilen kentlerde, coğrafi özellikler ve doğal varlıklar, mimari özellikler, arkeolojik varlıklar ve yaşam kültürü olmak üzere dört bölümden oluşan bir eğitim uygulanır. Kullanılan özgün eğitim yöntemi ve süreç boyunca yerel güçten alınan destek de projenin ayırt edici nitelikleri arasındadır. Daha ayrıntılı anlatalım: Kültür Elçileri Projesi soyut düşünme yeteneğinin gelişmeye başladığı 12 yaş çocuklarını hedef alıyor. Çocuklar düşündürücü uygulamalarla eğitim sürecine etkin olarak katılıyor; yaşayarak, yaparak, yerinde öğreniyorlar. Kısaca "ezber bozarak", ezberlemeyi unutarak. Oyunlar; maket, seramik, resim, harita çalışmaları, alan gezileri gibi sınıf içi ve sınıf dışı etkinlikler çocukların hem eğlenmelerine hem de analitik ve yaratıcı düşünme

yeteneklerini harekete geçirmelerine olanak sağlıyor. Her kentte programın genel yapısı ve akışı aynı. İçeriği belirleyen etken ise o kentin yerel tarihi ve kültürü. İlk oturumda birbirini tanıyan, "kültür" kavramını tartışan çocuklara sonraki günlerde dört eğitim alanıyla ilgili bilgi aktarılıyor. Saydam ve görsel malzemeler eşliğinde ve soru-cevap tekniğiyle... Kimin "bilgi aktardığına" gelince: Kültür Elçileri Projesi "merkez"den yönetilen bir proje değil. ÇEKÜL Vakfı temsilcileri ve öğretmenlerinin yanı sıra o kentte doğan, o kentte büyüyen ya da o kentte yaşayan yerel uzmanlar da projeye emek veriyorlar. Bazen bir halk sanatçısı bazen bir mimar, öğretmen, zanaatkar veya bir arkeolog çocuklarla "kent"lerini paylaşıyor. Bütün bu eğitim sürecinin sonunda ise çocuklarımız Kültür Elçisi unvanını alıyorlar. Geleceğin yaratılmasında söz sahibi olmak için...

Projenin sadece bir kere yapılıp sonra unutulmadığını belirtelim ayrıca. Çocuklar vakfın temsilcisi ya da bir öğretmen gözetiminde buluşmaya, kentlerindeki etkinlik ve gezilere katılmaya, gördüklerini arkadaşları ve aileleri ile paylaşmaya yani gönüllü Kültür Elçisi olmaya devam ediyorlar. ÇEKÜL'ün hazırladığı "Eğitim Kılavuzu" da projenin yaygınlaştırılması için atılan adımlardan biri. Bu kılavuzda doğal, tarihsel ve kültürel varlıkların eğitim amaçlı kullanılmasına yönelik içerik ve örnek alıştırmalar bulunuyor. Programı kendi kentlerinde uygulamak isteyen eğitimciler kılavuzdan yardım alabiliyorlar.

ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri Projesi, 5 yıl sürecek işbirliğiyle binlerce çocuğa ulaşmayı planlıyor. Proje 2008-2009'da 13 kentte yapılacak. 2012 yılı sonunda toplam 77 kentin 4 bin kültür elçisi kentlerine "gözü gibi bakmayı" öğrenecek. 2008 Kültür Elçileri Bildirgesi'nin bir maddesine yetkililerin dikkatini çekerek sözümüzü bağlayalım: "Tüm kentlerdeki ilköğretim okullarında 'Kültür Mirası' kulüplerinin kurulmasını, bu kulüplerin Milli Eğitim Bakanlığı tarafından desteklenmesini ve öğretmenlerimizin bu kulüplere önderlik etmesini istiyoruz."

İSTANBUL BULUŞMASI

Projenin çocuklara hediyelerinden biri: İstanbul Buluşması. Kentlerinde yapılan, kentlerine özel eğitim uygulamasından sonra Kültür Elçisi sertifikalarını gururla taşıyan çocuklarımız 30 Haziran-4 Temmuz 2008 tarihleri arasında İstanbul'da buluştular. Derginin son sayfalarındaki fotoğraflar İstanbul günlerinin nasıl geçtiğini anlamınıza yardımcı olacak. Yine İstanbul'da hazırladıkları Kültür Elçileri Bildirgesi ise çocukların projeden neler edindiklerini, hangi noktaya geldiklerini gösteriyor.

Kültür Elçileri İstanbul Bildirgesi 2008

BİZLER, ANADOLU KENTLERİNİN KÜLTÜR ELÇİLERİ OLARAK DİYORUZ Kİ:

“ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri” eğitim programından sonra biz;

- Çevremizi, bakarak değil, görerek anlamayı, araştırmayı, sorgulamayı öğrendik.
- Düşünmeyi, düşündüğümüzü söylemeyi, kendimize güvenmeyi öğrendik.
- İşbirliğini, dayanışmayı, “biz” olmayı öğrendik.
- Doğup büyüdüğümüz kenti ve kültürünü tanıdık, kim olduğumuzu anladık, korumanın ne olduğunu öğrendik.
- Bugüne kadar ülkemizin yeterince korunamayan tarihi ve doğal varlıklarına sahip çıkmamız gerektiğini öğrendik.
- Yok olan varlıklarımızı öğrendikçe, yaşatabildiklerimizi korumanın değerini anladık.

Kültür Elçileri olarak bundan sonra bizler;

- Kentlerimizi tanıtmak ve korumaktan sorumluyuz.
- Tarihi eserleri ve kültürel değerleri koruyarak, bizden sonra gelen kuşaklara aktarmaktan sorumluyuz.
- Kültürel değerlere zarar verenleri uyarmak ve bunun herkesin görevi olduğunu anlatmaktan sorumluyuz.
- Öğrendiklerimizi çevremizle ve daha çok kişiyle paylaşmaktan sorumluyuz.

Kentlerimizde kültürel değerleri korumak için biz;

- Birken üç, üçken on kişi olacak, çoğalarak çevre ve tarih bilincini yayacağız.
- Evimizde, okulumuzda, mahallemizde gönüllü olarak koruma çalışmalarını destekleyeceğiz.
- Kültürel ve doğal varlıklarımıza zarar verenlere engel olacağız, onları bilinçlendireceğiz.
- Doğal ve tarihsel varlıklarımızın korunması için yetkilileri uyarmayı görev bileceğiz.

Kentlerimizin kültürünü koruyabilmek için;

- Tarihi ve doğal varlıklarımıza sahip çıkan vakıflarda ve derneklerde gönüllü olarak çalışmak istiyoruz.
- Kentlerimizi tanıtan belgesel filmler çekmek istiyoruz.
- Konferanslarla, yayınlar, sunumlar ve bildirilerle çevremizi bilgilendirmek istiyoruz.
- Kentlerde “Kültür Parkları”, “Kültür Elçileri Ormanları” istiyoruz.
- Yılda bir günü ülke çapında “Kültür Günü” olarak kutlamak istiyoruz.
- Müzelerimize sahip çıkılmasını istiyoruz.
- Tüm kentlerdeki ilköğretim okullarında “Kültür Mirası” kulüplerinin kurulmasını istiyoruz.
- Bu kulüplerin Milli Eğitim Bakanlığı tarafından desteklenmesini ve öğretmenlerimizin bu kulüplere önderlik etmesini istiyoruz.

**BİZ KÜLTÜR ELÇİLERİ OLARAK KAMUOYUNA DİYORUZ Kİ;
KENTLER BİZİMDİR! KÜLTÜR MİRASIMIZI GELECEĞE BİZ ÇOCUKLAR TAŞIYACAĞIZ...**

Dünyanın yüzünü güldüren kent

Akşehir Kültür Elçileri eğitim uygulaması 5-8 Haziran 2008 tarihlerinde Yeni Belediye Binası'nda 28 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca coğrafya öğretmeni Ali Kuşçu, Nasreddin Hoca Arkeoloji ve Etnografya Müzesi Müdürü Ömer Faruk Türkan, mimar Miraç Çiçek, Kuvayi Milliye Derneği Başkanı Kamil Balcı, Akşehir Nasreddin Hoca Kültür ve Turizm Derneği Başkanı Taner Serin, yemek öğretmeni Gülgün Özarık ile ÇEKÜL eğitimcisi Songül Şahin eşlik ettiler.

Kent sokaklarında keyifli bir tur... Programda Taş Medrese, Eski Cumhuriyet Okulu, Nasreddin Hoca Arkeoloji ve Etnografya Müzesi, Akşehir evi gibi önemli yerler vardı.

Kültür Elçileri

Fatma Ulu, Fatma Sena Dönmez, Beyza Ecevit, Turgut Özdemir, Alp Kaya Alp, Özgürcan Bakırcı, Muhammet Ay, Azmi Örs, Nagehan Taban, Melike Acar, İrem Kütük, Melikşah Ayter, İbrahim Erdem, Kübra Manavacı, Raziye Rümeyza Taytas, Zehra Şeyma Akça, İbrahim Soğukpınar, Alişan Çubuk, Neval Tüllük, Enes Malik Köseoğlu, Ayşe Sema Battal, Tolga Öztin, Gizem Savran, M. Cenk Ortakaya, Serenay Kaçar, Aylin Özkan, Umud Evliyaoğlu, Emre Dökümcü

İlkbaharın "ak" çiçekleri

Hitit, Frigya, Lidya, Roma ve Bizans halklarının izlerini bıraktığı Akşehir'in kuruluş tarihi kesin olarak bilinmiyor. 1447 yılında kentte Osmanlı dönemi başlamış. Adıyla ilgili iki rivayet var. Kenti fetheden Türkler kaleleri beyaz badanalı veyahut ak taşla yapılmış olmasından dolayı Akşehir adını uygun görmüşler. Diğer söylence ise daha romantik. Fetih, Sultan Dağ'ının yamaçlarını ve ovayı bembeyaz çiçeklerle süsleyen ilkbahar aylarına denk gelmiş. Kayısı, badem, vişne, kiraz ve eriği bol olan şehir "ak" görünümü nedeniyle bu adı almış.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 853 km²

Sit alanları: 21 arkeolojik, 1 kentsel,

1 doğal, 1 tarihi, 1 arkeolojik ve doğal,

1 tarihi ve kentsel, 1 tarihi ve arkeolojik sit alanı

Eskiden medreseydi, şimdi müze

Taş Medrese, Akşehir gezi güzergahının vazgeçilmez duraklarından biri. Yapım tarihi 1250. Yaptıran kişi Başvezir Emirdad Sahipata Hüseyin oğlu Fahreddin Ali. Mescit, türbe, hangah, imaret ve çeşmeden oluşan bir külliye şeklinde inşa edilen mekandan günümüze sadece mescit ve bir arada bulunan türbe ile medrese ulaşabilmiş. 1965'te müzeye dönüştürülen Taş Medrese'de sergilenen eserler neolitik dönemden başlayıp 19. yüzyılın sonuna kadar ulaşıyor. Selçuklu ve Osmanlı dönemlerine ait mezar taşları müzenin en zengin koleksiyonu. Akşehir ve çevresinden derlenen mezar taşları kitabeleri ile de dikkat çekiyor. Akşehirli çocuklarımız Taş Medrese, Eski Cumhuriyet Okulu, İmaret Cami, Akşehir Evi; Hacı Hamza, Kileci, Ferruşah mescitlerini dikkatli gözlerle gezdiler, gördüklerini defterlerine yazmayı da ihmal etmediler.

Yaban kazlarının sevdiği göl

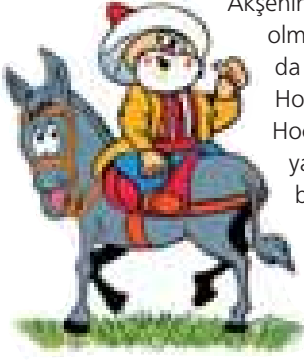
Sultan Dağları ile Emir Dağı arasındaki çöküntüde yer alan Akşehir Gölü geniş sazlıklarıyla su kuşlarına kucak açar. Kuluçka, beslenme, sığınma, barınma ve toplanma için ideal olan bu sazlıklar kuşların avcılardan korunmasına da olanak verir. Gölde sonbahar ve kış başlarında başta yaban kazları ve yaban ördekleri olmak üzere pelikanlar, dalgıçlar, balıkçılar, yağmurcunlar ve martı türlerinden oluşan 60-80 bin civarında kuş görülür. Özellikle yaban kazları kış mevsiminde geceyi çok kalabalık gruplar halinde gölde geçirirler. Türkiye'de görülen yaban kazı popülasyonunun en büyüğü 107.000 olarak Tansu Gürpınar tarafından 1977 yılında Akşehir Gölü'nde kaydedilmiş.

"Zuzaylı" ile "dünyalı" karşılaşınca...

Kültür Elçileri eğitim uygulamasında Zuzaylılar adlı bir oyun da var. Bu oyunda bir "zuzaylı" ile bir "dünyalı" karşılaşır. "Dünyalı" olağanüstü yeteneklere sahip "zuzaylı"yı konuşurmaya, şifresini çözmeye çalışır. Bazen bir sözle bazen bir hareketle. Örneğin "Merhaba", "Hoş geldin" gibi kelimeler kullanarak ya da gözlerinin içine bakarak, gülümseyerek... Arkeoloji sunumundan önce yapılan bu oyunla geçmiş uygarlıklara ait bilgilerin çözümlenmesinin önemi vurgulanır.

Nasreddin Hoca'dır adı

Akşehir'in dünyaya armağanı dersek abartmış olmayız. Sadece Türkiye'de değil dünyada da tanınan bir gülmece ustası Nasreddin Hoca. Unesco 1996'yı "Dünya Nasreddin Hoca Yılı" olarak ilan etmişti. 1959'dan bu yana adına düzenlenen ve uluslararası bir boyut kazanan şenlik sadece mizahçıları değil bilim insanlarını, sanatçıları da Akşehir'de buluşturuyor. Hocamızın hayatının ayrıntılarına www.kultur.gov.tr rehberliğinde bakarsak: 1208 yılında doğar.

Köyünden ayrılarak ilim öğrenmek için medreselerinin ününü duyduğu Akşehir ve Konya'ya gelir. Daha sonra Akşehir'e yerleşip imamlık, kadılık ve müderrislik yapar. Bu görevlerinden dolayı kendisine Nasuriddin Hoca adı verilir, sonradan bu ad Nasreddin Hoca biçimini alır. Halk onu öylesine sever ve benimser ki hocanın hayatıyla ilgili bilgiler söylentilere karışır, kimi zaman olağanüstü nitelikler taşır. Bu söylentiler arasında Selçuklu sultanlarıyla tanıştığı, Mevlana ile yakınlık kurduğu, kendisinden yaklaşık 70 yıl sonra yaşayan Timur'la konuştuğu hatta aynı anda birkaç yerde birden görüldüğü vardır. Hocanın gülmecelerinin Anadolu insanının olaylar karşısındaki tutumunu yansıtan ince zeka ürünleri olduğu söylenir. Halkın duygularını kendine has üslubu ile yansıtmayı bilmiş ve/veya halk onun ağzından bunları dile getirmiştir. Bütün bunları göz önüne alınca Akşehirli Kültür Elçileri'nin programında Nasreddin Hoca'nın olmaması imkansızdı. Hocayı yeniden keşfettiler, fıkralarını hatırlayıp gülmüşediler. Nasreddin Hoca Türbesi ile Nasreddin Hoca Arkeoloji ve Etnografya Müzesi'ni ziyaret ettiler.

Akşehirli Kültür Elçileri gittikleri her yere defterlerini de götürdüler. Çizdikleri eskizler, tuttıkları notlar neşeyle katıldıkları seramik çalışmasına esin kaynağı oldu.

BEYPAZARI

"Çocukları gayet temiz ve olgun"

Beypazarı Kültür Elçileri eğitim uygulaması 23-25 Mayıs 2008 tarihlerinde Beypazarı Halk Evi'nde 26 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca Doğa Derneği Beypazarı sorumlusu Adem Akyol, arkeolog Gökçe ve Müberra Günel, ÇEKÜL Ankara temsilcisi mimar Faruk Soydemir, halk bilimci Sema Demir ile ÇEKÜL eğitimcileri Hafize Şahin ve Gamze Çırakman eşlik ettiler.

Beypazarlı çocuklar yükseklerden kentlerini seyrettiler. Yaşayan Müze'de ise "yaşayarak" geleneksel sanatlarımızı öğrendiler.

Kültür Elçileri

Rabia Ersoy, Mehmet Ali Sezen, İdris Uslu, Metinçan Gökdemir, Engin Sentürk, Sümeyye Sanlı, Elif Aktaş, Aysegül Erdoğan, Sahilmiş Karaoğlu, Zekeriya Ünal Yiğit, Mehmet Ayaş, Ayşenur Çakmak, Büşra Balcı, Huri Koçak, Mehmet Başaran, Mustafa Fatih Arslan, Mümin Karakaş, Mert Akkaya, Esra Çakıroğlu, Manolya Yaman, Mücahit Hüseyin Demirtaş, Seda Uzunoğlu, Beyza Coşar, Safiye Kübra Uysal, Emre Çanak, Elif Ersoy

Hıdırlık Tepesi'nden görünenler

Tarih boyunca Hititler, Frigler, Galatlar, Romalılar Beypazarı topraklarını kendilerine yurt yapmışlar. Kentin Roma döneminde önemli bir yerleşim merkezi olduğu, adının Lagina ve Anastasiopolis olarak söylendiği biliniyor. Yöredeki ilk Türk egemenliği ise Germiyanoglu Beyliği zamanına denk geliyor. Osmanlı döneminde önce Bursa ili, Hüdavendigâr Sancağı'na bağlı bir bucak merkezi, 1868 yılından sonra da Ankara Sancağı'na bağlı bir ilçe olmuş Beypazarı. Bu bilgilerle Hıdırlık Tepesi'ne çıkıp kenti seyredince gördüklerinizi muhtemelen daha farklı yorumlayacaksınız.

"Halkı garipsever kişilerdir"

Evlia Çelebi "Seyahatname"sine kentle ilgili şunları yazmış: "Haftada bir gün güzel süslü bir pazar kurulup, bütün kıymetli eşyalar bulunur. Halkın uğraşları tiftik keçisi olduğundan, pazarında sof çok satılır... Hepsisi 3060 tane iki katlı evleri vardır... 70 adet çocuk mektebi vardır. Çocukları gayet temiz ve olgun olup, 700'ün üzerinde hafızı vardır... Halkı garipsever ve cömert kişilerdir... Bağ ve bahçesi çoktur. Bostanlarında bir çeşit kavun olur ki lezzetinden adamın damağı yarılır..."

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 1868 km²
Sit alanları: 21 arkeolojik sit alanı

İnözü Vadisi'nin değerli misafiri: Küçük akbaba

Familyasının "ufaklığı", neophron percnopterus yani bizim dilimizde küçük akbaba. 60-70 cm boyunda, 150-180 cm kanat açıklığına sahip. Gövdesi ve kanat örtüleri beyaz, kanat lekeleri siyah. Mısır mitolojisinde tanrıça Nechbet'i sembolize ediyor. Nechbet ise pençelerinde sonsuzluk sembolü taşıyan "anne"yi. Beypazarı İnözü Vadisi'nin, nesli tehlike altında olan işte bu küçük akbaba için hayati bir özelliği var. Çünkü vadi türün Avrupa'daki en önemli üreme noktası durumunda. İnözü'nde akbabanın yanı sıra kara leylek, bıyıklı doğan, kuzgun gibi 100'den fazla kuş türü yaşıyor. Beypazarı Kültür Elçileri, Birleşmiş Milletler Küçük Ölçekli

Projeler Birimi'nin desteğini alarak Doğa Derneği ve belediyenin işbirliğiyle açılan Doğa Evi'nde küçük akbaba ve diğer hayvan türlerinin hayat öyküsüne ortak oldular. Haliyle anlatılanlar ilgilerini çekti. Hemen ardından İnözü Vadisi'ne yaptıkları gezi ise bilgilerini pekiştirdi. Teleskop ve dürbün yardımıyla vadiye küçük akbabanın izini sürüp yaban hayatı korumanın önemini bir kez daha anladılar. Meraklısına: Doğa Evi, İnözü Vadisi'nin yaban hayatı hakkında bilgi ve rehberlik hizmeti veriyor, yıl boyu çeşitli etkinlikler düzenliyor. Bu etkinliklerden biri Akbaba ve Uçurtma Şenliği...

Üst kat tamamlanmadan bırakılır

Yörenin engebeli arazisine uyumlu; zemin katları taş, üst katları ahşap veya kerpiç dolgu sistemli, iki-üç kattan oluşan; messanlı (kiler), çardaklı (sofa), guşganalı (çatı katı uzantısı), dönme dolaplı (servis dolabı), görülmeye değer Beypazarı evleri. Fakat bir türlü "tamamlanmayan" evler. Neden mi? Geleneğe göre Beypazarlılar dünyada hâlâ yapacak bir şeylerinin kaldığını vurgulamak için evlerinin üst katlarının bir kısmını ya da bütünü kasten işlemeden bırakırlar. Yerel dilde çandı ya da çantı denilen bu kat ancak ihtiyaç olduğu hallerde tamamlanmış. Beypazarlı çocuklarımız Münsür Konağı, Beypazarı Tarih ve Kültür Evi gibi mekanları gezerek kentlerinin geleneksel mimari özelliklerini yerinde gördüler. Onların Türkiye'nin şanslı çocuklarından olduklarını belirtelim bu arada. Beypazarı'nda 2000 yılından bu yana 500 ev restore edildi, belediye yaklaşık 500 evin daha restorasyonunu yapmayı planlıyor.

Yaşayan Müze

Beypazarlı elçilerimizin duraklarından biri, Türkiye'de ilk ve tek olduğu söylenen Yaşayan Müze'di. Mekânda ebru, ıhlamur baskı, keçe gibi geleneksel sanatlar öğretiliyor. Ayrıca özel günlerde günün anlamına uygun organizasyonlar yapılıyor. Projenin sahibi ve uygulayıcısı halk bilimci Sema Demir, Junior Chamber International Türkiye tarafından 2008 Yılı'nın En Başarılı 10 Genci Yarışması'nda birincilikle ödüllendirilmiş. Çocuklarımız işte bu müzede Demir'le ebru yapmayı denediler, Karagöz oynattılar. Taş fırında pişirilen güveç; un, süt, kaymak, yağ, şeker ve tuz ile hazırlanan hoşmerim tatlısı, İskoç bisküvisine rakip gösterilen kuru gibi tatları içeren kentin yemek kültürünü de yine Sema Demir'den dinlediler.

Telkari ve havuç

Telkari: "Tel durumundaki gümüşü, altını öreerek veya bir şey üzerine kakarak yapılan iş."
Havuç: "Maydanozgillerden, koni biçimindeki etli kökü için sebze olarak yetiştirilen otsu bir kültür bitkisi, yeregeçen." Türk Dil Kurumu'nun sözlüğü telkari ve havucu böyle tanımlıyor. Dergimizde yer bulmalarının nedeni ise Beypazarı ekonomisi ve kültüründe ikisinin de önemli yer tutması. Kentte yaklaşık 50 gümüş atölyesi var. Atölyelerde başta tılsım olmak üzere kolye, bilezik, küpe, iğne, başlık gibi takılar üretiliyor. Doğa motiflerinin Türk-İslam düşüncesiyle yorumlandığı bu takılar yurtdışında 18 ülkeye ihraç ediliyor. Telkari ustalarına saygıyla selam edip havuçtan söz edelim şimdi: Türkiye'de tüketilen havucun yaklaşık yüzde 60'ı Beypazarı'ndan geliyor. Adının verildiği bir festival bile var: Beypazarı Uluslararası Geleneksel Tarihi Evler, El Sanatları, Havuç ve Güveç Festivali. Beypazarlılar havucun lokum ve reçelini de yapıyorlar.

ÇANAKKALE

9 bin yıllık zengin tarih

Çanakkale Kültür Elçileri eğitim uygulaması 10-13 Ocak 2008 tarihlerinde Mavitay Çocukların Kültür Evi'nde 30 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitimleri boyunca 18 Mart Üniversitesi Coğrafya Bölümü'nden Doç. Dr. Talat Koç, arkeoloji bölümünden Yrd. Doç. Dr. Rüstem As, Nedime Hanım Kız Meslek Lisesi Seramik ve Cam Teknolojisi Bölümü öğretmeni Fikret Tunç, ÇEKÜL Çanakkale temsilcisi mimar İsmail Erten, Filiz Mutay (yaşam kültürü) ile ÇEKÜL eğitimcileri Seval Aydın ile Özge Özel eşlik ettiler.

Kültür Elçileri

Öznur Gürler, Soner Atasoy, Melis Ağgöl, Oğuz Kaça, Mert Filiz Çamlı, Feyza Aksakal, Okşan Buse Gün, Semanur Yıldırım, Muhammet Sıcak, Büsra Çuğlan, Mustafa Yüksel, Mücahit Ceylan, Kübra Ceylan, Sena Sümer, Handenur Demirci, Mehmet Can, Sadri Kuru, Samet Açıköz, İlknur Elmas, Cemresu İnal, Nergis Yalçın, Ferdi Uzun, Mertcan Kurt, Ali Berkan Buran, İsmail Mert Özden, Büsra Karaisık, Burak Tekinkaya, Tülay Buse Tok, Burak Vardar, Akgün Adatepe, Yasemin Yılmaz

Binlerce yıl öncesi, tahta bir at, aşk ve savaş... Troia antik kent gezisi Çanakkaleli çocuklarımızın uzun süre aklından çıkmayacak.

Güzel Helena'nın aşkı uğruna

Troia kralının oğlu Paris, Sparta kralı Menelaos'un güzeli karısı Helena'yı Afrodit'in yardımıyla Troia'ya kaçıır. Bunun üzerine Menelaos ve diğer Yunan kralları birleşerek Troia'ya saldırırlar. Akhalıları düşman kabul eden Anadolu halkı savaşta Troia'yı destekler. Çarpışmalar yıllarca sürer fakat iki taraf da birbirine kesin bir üstünlük sağlayamaz. Akhalıların krallarından Odysseus'un tahta at yapma fikri böyle çıkar ortaya. Troia'lılar tanrıça Athena için yapılmış kutsal bir sunak olduğuna inandıkları tahta atı şehirlerine alırlar. Atın içine gizlenmiş Akhalı askerler gece ortaya çıkar, Troia'yı yakıp yıkar. Şehir

harabeye dönüşür, Menelaos ise amacına ulaşır: Aslında Paris'e aşık olan karısı Helena'yı yanına alır ve Yunanistan'a doğru yelken açar. Homeros ünlü "İlyada" destanında böyle anlatır Troia'nın hikayesini. Troia geçmiş 5 bin yıl öncesine dayanan, tarih boyunca 9 kez yıkılıp 9 kez yeniden kurulan bir antik kent. Çanakkaleli Kültür Elçileri'nin programında Troia gezisi vardı. Onlar da diğer ziyaretçiler gibi sembolik tahta atın yanında uzun süre oyalandılar. Tarih, arkeoloji ve festival severler için özel bir hatırlatma: Çanakkale'nin Troia adına düzenlenen uluslararası bir festivali de var.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 9.737 km²
Sit alanları: 193 arkeolojik, 11 kentsel, 35 doğal,
5 tarihi, 13 arkeolojik ve doğal, 2 arkeolojik ve
kentsel; 1 arkeolojik, doğal, kentsel,
tarihi sit alanı

Kültürlerin buluştuğu yer

Çanakkale'de ilk insan yerleşiminin izleri 9 bin yıl öncesine kadar gider. Kent uzun serüveninde pek çok kültürü ağırlamıştır topraklarında; Rumları, Ermenileri, Yahudileri, Levantenleri... Kısacık bir şehir turu bile bu çok kültürlü yapının varlığını ispatlar. Kent merkezindeki Saat Kulesi'ni İtalyan tüccar ve konsolos Emily Vitalis yaptırmıştır. Adına türkü yakılan Aynalı Çarşı'nın Çanakkale'nin tanınan Yahudi ailelerinden birinin üyesi İlya Halyo tarafından inşa ettirildiğine inanılır. Çarşının girişinde bulunan mermer bloktaki Arapça ve İbranice yazı günümüzde ihtiyaç duyduğumuz kültürel ortaklığın eski ve güzel bir örneğidir. Çanakkaleli çocuklarımızın kent içi gezi programında da sözünü ettiğimiz yerler vardı. Ayrıca İstiklal ve Cumhuriyet İlköğretim okulları, Halk Bahçesi, Kordon, 18 Mart Kültür Evi, Yalıhan, Çimenlik Kalesi, Roman Mahallesi, Fatih Camisi, 18 Mart Üniversitesi Nedime Hanım Dostluk Evi, Tıflı Camisi, Eski Havra sokakları... Çocuklar gün bitiminde evlerine döndüklerinde belki de anne-babalarına havranın ne olduğunu anlattılar.

İtalyan tüccar ve konsolos Emily Vitalis'in yaptırdığı Saat Kulesi'nin dünü (üstte solda) ve bugünü (üstte).

Çanakkaleli çocuklar atölye çalışmaları sırasında...

Büyüteç kullanıyoruz

Kültür Elçileri programında çocuklara üzerinde yürüdükleri topraktan sularını sağlayan kaynaklara, taşlardan bitki ve hayvanlara birçok ayrıntı zengin bir görsel malzeme eşliğinde aktarılır. Ve sonra çocuklar "araziye çıkarlar". Çanakkale'de olduğu gibi. Gezi güzergahını harita üzerinden heyecanla takip eden Çanakkaleli elçilerimiz sahada da çok eğlendiler. Asma Tepe çevresinde gerçekleştirilen arazi çalışmasında ellerinden büyüteçlerini neredeyse hiç düşürmediler. Güneş Saati, Gözlem Evi ziyaretleri sırasında meraklı sorular yöneltip Koçali Roma Taş Ocağı'nda yine büyüteçlerle uzun süre taşları incelediler. Programın bitiminde sertifikalarını alırken yüzlerine yayılan gülümseme görmeye değerdi.

"Kültür Elçisi olduktan sonra kendimi gerçekten özel hissetmeye başladım. Eğitimlerde aldığımız bilgileri aileme ve arkadaşlarıma anlattım. Kültürümüzü korumak için seçildiğimiz için tüm kültür elçileri çok mutluyuz. Bunun tadını çıkarıyoruz. Çok güzel öğretmenlerle tanıştık. Eğitimler sırasında bizleri hiç yalnız bırakmadılar. Birlikte çok güzel oyunlar da oynadık. Piyesler hazırladık. Çok eğlenceliydi." (Cemresu İnal)

Asma yaprağında sardalye

Akdeniz'in zeytinyağı, Ege topraklarının kendine has otları ve balık... Çanakkale mutfak kültürünü anlatmak için elzem sözcükler bunlar. Yörede yetişen otlardan bazılarını sayalım: Akcakızı, arapsaçı, deniz börülcesi, ebegümeci, gelincik, ısırgan, iğnelik, kuzukulağı, labada-efekek, sanot, semizotu, sirken, şevketibostan, yabani hindiba, tarhana otu, turp otu... Adları bile güzel bu otlar özelliklerine göre bazen çiğ olarak salata veya yoğurtla beraber, bazen de

pişirilerek yumurtalı-etli kavurma, haşlama, borani, dolma, köfte, çorba ve börek şeklinde sofralardaki yerlerini alıyorlar. Balıklara gelince: Sardalye başta olmak üzere istavrit, zargana, kocagöz, kolyoz, lüfer ve uskumru bölgenin en çok tüketilen balıkları. Asma yaprağında sardalye "Çanakkale'de ne yerir?" sorusunun en lezzetli yanıtlarından. Yörenin buğday ve etle yapılan keşkeği ve peynir helvası da tabii ihmal edilmemeli.

Doğal harikalar diyarı

Denizli Kültür Elçileri eğitim uygulaması 21-23 Şubat 2008 tarihlerinde Mimarlar Odası Denizli Şubesi'nde 17 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Araştırma Görevlisi Tülay Aygören, arkeolog Haşim Yıldız, ÇEKÜL Denizli temsilcisi mimar Ahmet Yoldaş, öğretmen Abdulgaffar Nemutlu, Mavi Köşe Lokantası'nın sahibi Güven Budak ile ÇEKÜL eğitimcileri Gamze Çırakman ve Tuğba Kurt eşlik ettiler.

Kültür Elçileri

Ümran Gamze Hilinc, Fatma Hanım Tepedüzü, Ezel Öztürk, Zeynep Yıldan, Bahadır Bozkus, Melis Çallı, Gülizar Akgün, Ezgi Öztürk, Alperen Kurşunoğlu, Samet Dincel, Tuğba Çevik, Mehmet Furkan Uzkuç, Mert Furkan Yaşar, Yiğit Karol, Umur Erdoğan Küçüköğlü, Mustafa Dirier, Yiğitcan Aydın

Denizlili çocuklara Hierapolis Arkeoloji Müzesi'ndeki kabartmaların, lahitlerin öykülerini arkeolog Haşim Yıldız anlattı. Programlarında Laodikeia antik kent gezisi de vardı.

Kadınlara kurulan kentler

Hiera: Amazonlar kraliçesi, Telephos'un karısı. Troia'ya karşı savaş açan Yunanlıların karşısına kadınlardan kurduğu bir orduyla çıkar.

Laodike: Kral I. Antiokhos'un güzel karısı, Laodikeia kenti adını ondan alır. Bu iki kadının yaşadığı kentler Denizli sınırlarında bulunuyor.

M.Ö. II. yüzyılda kurulduğu sanılan Hierapolis arkeoloji litaratüründe "kutsal kent" olarak tanımlanıyor. Hz. İsa'nın havarilerinden Aziz Philip'in burada öldürülmesi Hierapolis'in Hristiyanlık merkezi olmasının başta gelen etkenlerinden. Kentte bulunan Roma Hamamı 1984'ten beri Hierapolis Arkeoloji Müzesi olarak hizmet veriyor. Laodikeia'nın kuruluş tarihi ise M.Ö. 260'lar. M.Ö. I. yüzyılda Anadolu'nun en ünlü kentlerinden biri haline gelmiş. "Küçük Asya"nın yedi önemli kilisesinden bir tanesi Laodikeia'da yapılmış. Gladatör dövüşleri ise şehre ayrı bir önem kazandırmış. Ünlü devlet adamı Cicero da M.Ö. 50 yıllarında buraya gelip kentin bazı hukuki sorunlarıyla uğraşmış. Yine bu tarihlerde Romalılar Laodikeia'yı Kibyra (horzum) konventusunun merkezi yapmışlar. Denizlili Kültür Elçileri Hierapolis ve Laodikeia'yı gezip öykülerini can kulağıyla dinlediler.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 11.868 km²
Sit alanları: 97 arkeolojik, 11 doğal,
9 arkeolojik ve doğal sit alanı

Doğal harikalar: Pamukkale ve Kaklık

Çok çok eskiden Çökelez Dağı eteklerinde yaşayan fakir bir oduncu aile varmış. Bu ailenin kızı, o kadar çirkinmiş ki erkek çocuk anneleri onu görünce yollarını değiştirelirmiş. Çirkinliği canına tak eden kız kendini Çökelez Dağı'nın eteklerinden boşluğa bırakmış. Hızla su ve tortu dolu havuza düşmüş. Burada uzun süre suların içinde baygın kalmış. O esnada su o çirkin kızı güzelliğe boğmuş. Oradan geçmekte olan Denizli Beyi'nin oğlu, kanlar içindeki güzel kızı görmüş, kızı atına alıp evine götürmüş. Kız iyileşmiş ve evlenmişler.

O günden sonra kadınlar güzelleşmek için ılıcaları ziyaret etmeye başlamışlar. Pamukkale'nin efsanesi böyle. Denizli'nin Pamukkale travertenleri gibi hem şifalı suyu hem doğal güzelliği ile dikkat çeken bir diğer harikası Kaklık Mağarası. Yaklaşık 2-2,5 milyon yıl önce kükrütlü termal suların çökelen kireçtaşlarını eritmeleri sonucu oluşmaya başlayan mağarada Pamukkale'de olduğu gibi travertenler var. Damlataş, sarkıtlar ve dikitlerle ayrı bir güzellik kazanan Kaklık'ın termal suyunun bazı cilt hastalıklarına iyi geldiğine inanılıyor.

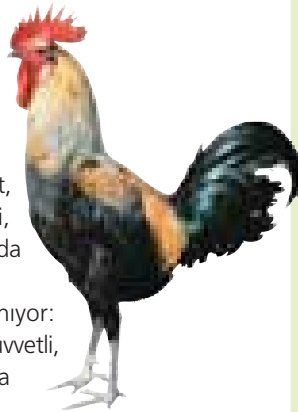
"Hayata bakış açım değişti. Artık çöplerimi yerlere atmıyorum. Yolda gördüğüm insanları da uyarıyorum. Gezilere giderken otobüste söylediğimiz slogan da çok güzeldi: 'Biz kültür elçisiyiz. Her yeri gezeriz, gezdikçe öğreniriz, öğrendikçe seviniriz.' Arkadaşlarımla ve öğretmenlerimle geçirdiğim bu günleri hiç unutmayacağım." (Ümran Gamze Hilinc)

Kendi elinden çıkan bir "eseri" insan herhalde böyle seyrederek. Seramik çalışmasının sonuçlarına bakan bu kız çocuğunun kafasından neler geçtiğini tam olarak bilmek zor ama kendisiyle gurur duyduğu kesin...

Her yerde öter

Kentin sembollerinden biri "kusursuz" horozu. "Her horoz kendi kümesinde öter, Denizli horozu ise her yerde öter" sözü boşuna söylenmemiş. Denizli horozu ses tonuna göre ince, davudi, kalın sesli olmak üzere üç gruba ayrılıyor. Aslan, kurt, yiğit ve pus ötümlü horozlar var. Renkleri, vücut yapıları, ibik şekilleri de sınıflandırmada kullanılan diğer kriterler. İyi bir Denizli horozunda aranan özellikler şöyle sıralanıyor: Görünüş canlı; bacaklar, boyun uzun ve kuvvetli, göğüs geniş ve derin, kuyruk dik ve başa doğru meyilli olmalı; birinci yılda ötüş uzunlukları 20-25 saniyeyi bulmalı. Gözleri siyah ve sürmeli, bacakları koyu gri veya mor renkli Denizli horozunun, bölge insanının eskiden beri uzun ötümlü horozlara gösterdikleri özen sonucu kendiliğinden oluşmuş bir ırk olduğu tahmin ediliyor.

Dokumacılık sanatı

Bugün Türkiye'nin önemli tekstil merkezlerinden olan Denizli'de dokumacılığın tarihi antik dönemlere kadar gidiyor. Çürüksu ve Büyük Menderes vadilerinin Türkler tarafından iskan edilmesinden sonra da bu uğraş bölgede gelişerek devam etmiş. İbni Batuta'ya göre burada "eşi benzeri olmayan altın işlemeli pamuklu elbiseler" dokunmuş. Osman Gazi'nin kişisel eşyaları arasında Denizli tülbentleri, saray kadınları için iç çamaşırık ince beyaz bezler, bayraklık kırmızı kumaşlar, şalvar çıkmış. İshak Fakih, 19. yüzyılın ikinci yarısında Osmanlı Sultanı I. Murat'a ve Germiyanolu Süleyman Şah'ın kızının Yıldırım Beyazıt ile evlenmesi nedeniyle, Denizli'den alemlî ak bezler alındığını söyler. 19. yüzyılda Denizli'yi ziyaret eden Evliya Çelebi de Akdağ'ın beyaz pamuk bezinin, Acem ve Musul bezinden daha ince olduğunu yazar. Çeşitli dönemlerde görkemini kaybetse de dokumacılık sanatının güzel örneklerini günümüzde yine Denizli'de bulmak mümkün...

GAZİANTEP

“Tatlı yiyen, tatlı dilli insanlar”

Gaziantep Kültür Elçileri eğitim uygulaması 27-30 Mart 2008 tarihlerinde Gaziantep Mimarlar Odası'nda 25 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca Gaziantep Belediyesi'nden arkeolog Ahmet Ertürk, tarih öğretmeni Melek Yeşiloğlu, Aşçılık Okulu'ndan Ragıp Güzelbey, Gaziantep Mimarlar Odası Başkanı Asım Güzel, Gaziantep Belediyesi İmar Müdürü Sezer Cihan, ÇEKÜL Gaziantep temsilcisi mimar Zafer Okuducu ile ÇEKÜL eğitimcileri Selen Demirtaş ve Emel Konuk eşlik ettiler.

Kültür Elçileri

Ertuğrul Akaltın, M. Cihan Yılmaz, Eda Kılınç, Melike Kırık, Burcu Akın, Hasan Can Ağır, Aykut Çukadar, Meltem Çelik, Benay Gözkaman, Ahmet Özşentürk, Mert Şahantürk, Merve Kevser Polat, Mehtap Turac, Seçil Sürmelihindi, Nebile Aydemir, Necdet Göçmen, Yunus Emre Işık, Neslihan Acar, Seyma Lök, Muzaffer Kuş, Emre Gündüz, Ali Göğebakan, Abdullah Gündoğdu, Cansu Polat, Sümeyra Özyetim

Gaziantep, belediyenin başarılı çalışmalarıyla geçmişine sahip çıkan kentlerimizin başında geliyor. Kültür Elçileri de koruma bilinciyle geleceklere sahip çıkacak.

İrem bağları

Yolu Gaziantep'ten de geçen Evliya Çelebi kentin suyunu, havasını, kadınlarını güzel bulur. "Tüm halkı tatlı yediğinden tatlı dillidir" diye not düşer, "Bu şehri anlatmaya ne dil ne kalem yeter" yorumunu yapar. Gaziantep evlerini ise şu cümlede anlatır: "Her ev, bağı, bahçesi, fiskiyeli havuzları, cennet ırmağı suları ile çeşit çeşit servi, çınar, söğüt, kavak ve diğer meyve ağaçları ile donatılmış irem bağlarını andırır..." Geleneksel Gaziantep evleri gerçekten de insanda cennete geldim duygusu uyandırıyor. Özelliklerinden bahsederseniz: Çoğunlukla iki katlılar ve taşlarla süslü, "hayat" denen avluları var. Yazları serin, kışları sıcak tuttuğu için genelde Karataş taşının kullanıldığı bu avlular Gaziantep evlerinin en dikkat çekici bölümlerinden diyebiliriz. Odalarda ise döşeklik, ahşap nacar işçiliğiyle süslü kübbye (yemek kaplarının konduğu niş) gibi bugün "modern" mimaride unutulmuş ayrıntılar bulunuyor. Gaziantep'in Kültür Elçileri bu tarihi evlerden birini gezip gördüler. Tabii böyle güzel bir çeşmeyi bulunca fotoğraf makinesine poz vermekten geri kalmadılar.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 6.216 km²
Sit alanları: 180 arkeolojik sit alanı

Medeniyet yuları

Gündelik hayatta etrafımızı kuşatan pek çok eşya ve aksesuar, eğitim için iyi bir araç olabilir. Mesela kravat, bir diğer deyişle medeniyet yuları. Programda yer alan etkinliklerden biri medeniyet yuları adını taşıyor. Amaç öğretme ve öğrenme yöntemi üzerine çocukların düşüncelerini sağlamak. Kravat bağlamayı bilen çocuklar bilmeyenlere öğretiyorlar. Farklı yöntemler uygulayarak... Örneğin sadece bir çizim göstererek, tam karşısında durup hem anlatıp hem çizim göstererek. Ardından da hangi yöntemin neden başarılı olduğu, diğer yöntemlerin neden işe yaramadığı tartışılıyor. Gaziantep'li elçiler bu etkinliğe neşeye katıldılar. Örümcek ağı, kelime ve dikkat oyunlarına katıldıkları gibi...

Safra sındıralım

Gaziantep ağzıyla safra sındırmak hafif kahvaltı etmek, açlığı azıcık giderecek bir şey yemek anlamına geliyor. Fakat bu kentte sofradan "safra sındırıp" kalkmak pek mümkün değil. Lezzetli yemekleriyle tanınan yörede çorbadan pilava, et yemeklerinden tatlıya yaklaşık 250 farklı "aş" piştiği söyleniyor. Lahmacun-kebab-baklava deyip geçmek haksızlık olur, bazı yemeklerin isimlerini tek tek yazalım: Alaca çorba, tıklıye, oruk kebab, börk aş, çağla aş, doğrama, firik pilavı, erik tavası, küşneme, şiveydz, yuvarlama, katmer, nişe helvası... Gaziantep'li çocuklarımız kentteki Aşçılık Okulu'nu ziyaret etme fırsatı buldular. Okulda Ragıp Güzelbey'le sohbet eden kültür elçileri böylece hem bölgenin yaşam kültürü hakkında

bilgi edindiler hem de aşçılığa özenip geleneksel tatlılardan peynirli irmik helvası yaptılar.

Yüzük Kalesi

Gaziantep Kalesi'nin eski adı Kala-i Füsus yani "Yüzük Kalesi". Bu adla ilgili bir de efsane var. Buna göre kaleyi bölgenin sahibi bir kız yaptırmış. Yapım masrafını karşılamak için çok kıymetli bir taşı olan yüzüğünü satmış. Bunun için kaleye Yüzük Kalesi adı verilmiş. Gaziantepli çocuklar şehirlerine bir de kaleden baktılar, sırlarını anlamaya çalışarak...

Fırat'ın gözbebeği: Zeugma/Belkıs

Efsane şöyle anlatır: Euphrates bir gün karısının yanında uyuyan yabancı bir erkek görür, kıskançlığa kapılıp öldürür. Oysa yabancı sandığı kişi kendi öz oğlu Aksurtas'tır. Duyduğu acı ve pişmanlık yüzünden kendini Medos Irmağı'na atar. Euphrates ölür, Medos Irmağının adı işte o günden bu yana onun adıyla söylenir. Fırat

Nehri'ne adını veren Euphrates'in mozaïği 2000 yılında Zeugma'da günışığına çıkarıldı.

Zeugma/Belkıs, Fırat kıyısında bulunan bir antik kent. Birecik Barajı bittiğinde 1/5'lik bölümü sular altında kalacak. Bu yüzden bölgede kurtarma çalışmaları devam ediyor. Mozaikler bir sanat harikası olarak kabul edilen Zeugma için önemli tarihlerden ikisi şöyle: M.Ö. 300 yılında Büyük İskender'in generallerinden Selevkos Nikator tarafından kuruldu. M.Ö. 64'te Roma İmparatorluğu'nun sınırlarına girdi ve ismi geçit, köprü anlamına gelen Zeugma olarak değişti. Burada bir parantez açmamız gerekiyor:

Gaziantep'in çok katmanlı zengin geçmişinin altında da bu anahtar kelime, "köprü" yatar. Zira Gaziantep ilk uygarlıkların doğduğu Mezopotamya ve Akdeniz arasında yer alır. Kalkolitik dönemden Hiti'e, Bizans'tan Osmanlı'ya uygarlık tarihinin izini sürmek isteyenlerin, bu yüzden yollarını bir gün mutlaka Gaziantep'e düşürmeleri gerekir... Projeye Gaziantep adına katılan çocuklar mozaik okulunda taş kırıp heves ve heyecanla kendi mozaiklerine imza attılar.

Gitmeyen bin pişman

Kocaeli Kültür Elçileri eğitim uygulaması 3-6 Ocak 2008 tarihlerinde Kocaeli Tarihi Tren Garı'nda 25 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca emekli coğrafya öğretmeni Ahmet Akgüner, jeoloji mühendisi Tayfun Kavak, Kocaeli Üniversitesi Mimarlık Fakültesi öğretim üyesi Yrd. Doç. Dr. Gül Köksal, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Müzeler Şube Müdürü Mustafa Çakır, belediye program sorumlusu Canan Cürgen, ÇEKÜL Kocaeli Temsilcisi Numan Gülşah ile ÇEKÜL eğitimcileri Zişan Karıcı ve Songül Şahin eşlik ettiler.

Kültür Elçileri

Öğüz Özdemir, Buse Demirer, Kübra Uzkul, Rabia Sultan İray, Ömer Ağuş, Hande Cançeker, Zeynep Özek, Kaan Özdemir, Seyma Nur Can, İshak Bayram, Büşra Çetinkaya, Ahmet Süha Alan, Taha Efe Ağuş, Tefik Umut Albayrak, Ayça İscan, Berkay Kahraman, Büşra Bilgin, Aybike Gül Güngör, Mertcan Uzun, Nazan Tekel, Başak Gündoğdu, Burak Kaplan, Merve Kum, Beyzanur Erdoğan, Simge Biçimli, Çağatay Yılmaz

Kültür Elçileri, Kocaeli Arkeoloji ve Etnografya Müzesi'nin yanı sıra TCG Gayret Gemisi ve Hızır Reis'i de büyük bir ilgiyle gezdiler.

Türkiye'nin ilk yüzer müzesi

Kocaeli denize, denizcilğe meraklı olanların ilgisini çekecek üç müzeye sahip. Bunlardan biri Türkiye'nin ilk yüzer müzesi unvanını taşıyan TCG Gayret Gemisi.

Serüvenine 1946 yılında

ABD'de USA Everson adıyla başlayan gemi 1975'ten sonra Türk Deniz Kuvvetleri'nde hizmet verdi. 1995'te emekliye ayrıldı, iki yıl sonra da Gölcük Donanma Komutanlığı, Kocaeli Valiliği ve İzmit Büyükşehir Belediye Başkanlığı tarafından Yüzer Sanatlar Galerisi ve Müze haline getirildi. Yine İzmit'te bulunun Hızır Reis ise bir denizaltı. Yaklaşık 50 sene aktif hizmette bulunun Hızır Reis, 2004'ten bu yana İzmit'te sergileniyor. Üçüncü müzeye gelince: Türk deniz tarihini yansıtmak amacıyla 1976'da kurulan Gölcük Deniz Müzesi. 12 galerinin yer aldığı müzede bölümler yüzyıllara göre sıralanmış.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 3.505 km²

Sit alanları: 28 arkeolojik, 6 kentsel, 16 doğal,

1 kentsel ve doğal,

1 arkeolojik ve kentsel sit alanı

"Çok eğlendim, birçok şey öğrendim"

"Yaylanın bir yer yüzü şekli olmadığını, TCG Gayret Gemisi'nin uzunluğunun 119 m genişliğinin 12 m yüksekliğinin de 32 m olduğunu, gemide her gün 300 kişiye yemek hazırlandığını, çamaşırının yıkandığını; bu geminin Vietnam ve Kore Savaşları'na katıldığını, Hızır Reis Denizaltısı'nın 1952'de yaptırıldığı ve 250 ton ağırlığında olduğunu, 1997 yılında müze haline getirildiğini; ilk denizaltını Türklerin bulduğunu; somut, soyut ve doğal mirasların neler olduğunu, halkevi binasının mimarının Seyfi Arkan olduğunu, Kont İmre Thököly'nin 13 Eylül 1705'te öldüğünü, Av Köşkü'nün Abdülaziz tarafından yaptırıldığını, 1965'te bu köşkün müze haline getirildiğini, Sırrı Paşa Konağı'nın ve Pembe Köşk'ün bir sivil mimari örneği olduğunu, Osman Hamdi Bey'in ilk Türk kazılarını başlatan arkeolog olduğunu, Roma'nın batı ve doğu olarak ikiye ayrıldığını, İzmit'in en eski camisinin Orhan

Cami olduğunu, Etnografya Müzesi'nin I. Abdülhamit zamanında yapıldığını, Sırrı Paşa'nın Kocaeli'nin eski valilerinden olduğunu, Meduza'nın ölüm meleği olduğunu, lahitin mermerden yapılan mezar olduğunu, sütunun mimari yapı elemanı olduğunu ve üç çeşidinin bulunduğunu ve bunların İyon, Dor ve Korint olduğunu, akroterin çıkıntı ve kabartma anlamına geldiğini, mil taşının sınır ve yol işareti olarak kullanıldığını, idadi kelimesinin eskiden askeri lise anlamında kullanıldığını ve daha birçok şeyi öğrendim. Ayrıca bu projeden aldığım eğitimle kültürel yapılara daha çok önem vermeye başladım, çok eğlendim, yeni arkadaşlar edindim, birbirimize güvenmeyi ve daha birçok şeyi öğrendim."

Kültür Elçisi Buse Demirel

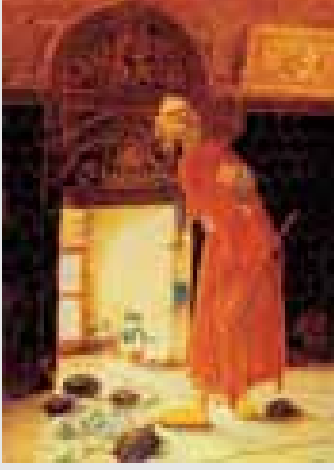
Yaşayan tarih

Kocaeli'nin geçmişi ile geleceği buluşursa ne olur? Şöyle soralım ya da: "Yaşayan tarih" diye tanımlanan 19 Mayıs 1919 doğumlu Nihat Durak ile 13 yaşındaki 25 çocuk bir araya gelirse ne olur? Cevabını biz verelim: Tadına doyulmaz bir sohbet. Çocuklar sordular Nihat Durak anlattı, o anlattıkça çocuklar daha fazla merak etti, daha fazla bilmek istedi. Yaşam kültürü, Kültür Elçileri Projesi'nin içerik başlıklarından biri. Çocuklar kimi zaman bir ozanın türküsüyle kimi zaman bir zanaatkarın el sanatıyla kentlerinin kültürel renklerine bakarlar. Kocaeli örneğinde olduğu gibi bazen de "yaşayan tarih"lere kulak kabartırlar.

Yolu Eskihisar'a düşen ressam

Türk resim sanatındaki değeri tartışılmaz. "Kaplumbağa Terbiyecisi" en çok tanınan tablolarından. Evet: Osman Hamdi Bey. Fakat o aynı zamanda çok önemli bir arkeolog

ve müzeci. Nemrut Dağı'nda kazı çalışmaları yaptı, İstanbul Arkeoloji Müzesi'ni kurdu. Müzelerin paralı olarak halka açılması, tarihi eserlerin yurtdışına çıkışının yasaklanması onun dönemine rastlar. İstanbul'da doğan ve yine aynı kentte hayata veda eden Osman Hamdi Bey, 1884'te Kocaeli'nin ilçelerinden Gebze Eskihisar'da bir

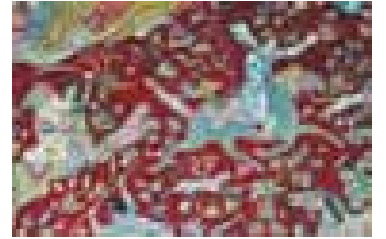
köşk yaptırdı ve 26 yıl boyunca yaz aylarını bu köşkte geçirdi. Sanatçının giriş katındaki ahşap kapıların tablolarını çiçek resimleriyle süslediği köşk 1987 tarihinde müzeye dönüştürüldü. Müzede Osman Hamdi Bey'in aile fotoğrafları, kullandığı eşyalar ve eserlerinin röprodüksiyonları var.

Şimdi sözü başka bir kişiye, Kocaelili olmayan ama kentte izini bırakan Otto Ritter'e getirmek istiyoruz. Ritter, Alman bir mimar. İstanbul Haydarpaşa Garı'nı çizen iki isimden biri. İzmit'te bulunan gar binası da onun eseri. 1873-1910 yılları arasında yapılan bina Eski Gar Alanı diye biliniyor. 21 dönüme yayılan alanda bugün Kocaeli Arkeoloji ve Etnografya Müzesi bulunuyor. Kocaelili çocuklar paleolitik, Helenistik, Roma, Bizans ve Osmanlı dönemlerine ait eserlerin yer aldığı müzeyi sorular sormayı ihmal etmeden gezdiler. Gar alanındaki eski trenin önünde ise pek bir gururlu ve neşelidiler.

Hereke halısı

Yedi dağın çiçeği, Sultan Ahmet, zümrüd-ü anka, bademli, yıldızeli, çeşmibülbül... Sarayların halısı diye bilinen Hereke halılarının desen adları bunlar. Dünyanın her yerinde meraklısı bulunan Hereke halılarının fabrikası Kocaeli'nin Körfez ilçesinde bulunuyor.

"Yapan bin pişman"

Un, şeker ve tereyağı. Üçü bir araya geliyor ve pişmaniye oluyor. Kolay görünüyor değil mi? Fakat işin aslı hiç de öyle değil. Unun 5-6 saat kavrulması, başka bir kazanda kaynatılan şekerin bu una tam zamanında eklenmesi gerekir. Kıvam kaçırırsa bütün emekler boşa gider.

Kocaeli'nin simgelerinden pişmaniye için hazırlayanlar şöyle dermiş: "Yapan bin pişman, yapmayan bir pişman." En iyisi satın almak, satıcıya kulak verip: "Alan bir pişman, almayan bin pişman."

KUŞADASI

Adını kuşlardan alan kent

Kuşadası Kültür Elçileri eğitim uygulaması 3-5 Ocak 2008 tarihlerinde Kuşadası İlçe Halk Kütüphanesi Konferans Salonu'nda 30 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca Kuşadası Milli Park Şefi Erdinç Kutsal, Prof. Dr. Zeynep Mercangöz, mimar Yahşi Karamollaoğlu, Ümit Özkan, ÇEKÜL Kuşadası temsilcisi Dr. Ayşe Şerifoğlu, Ülker Özemrah, Sibel Alpaslan, Müjgan Şavkay ile ÇEKÜL eğitimcileri Tuğçe Isıyel ve Oğuz Kaygalak eşlik ettiler.

Kentlerinin coğrafi özelliklerini, bitki ve hayvan türlerini uzmanından dinleyen çocuklar ardından Dilek Yarımadası Milli Park'ını, Güvercinada ve Kadıkalesi'ni gezdiler.

Kültür Elçileri

Nuriye Buse Koçoğlu, Harun Balaban, Alperen Şentürk, Hakan Erözkan, Selin Kasap, Doğuşcan Demir, Seyma Yetişkin, Ömür Emine Vapurcu, Hüseyin İpek, Necati Sarhanlı, Gamze Altınok, Efe Kağan Yatağan, Tuğba Aktas, Gurur Saygın, Enes Aksöz, Neslişah Kade, Seren Ökcu, Hatice Şirin, Gülistan Akçar, Beste Avcı, Ceren Kemikli, Ebru Serbes, Mehmet Uygut, Mustafa Berk Kaya, Emre Üstün, Erhan Soysal, Enginçan Arıkan, Pelin Altın, Ahmet Koluman, Rahmi Kestaneci

Hikaye Yılanıcı Burnu'nda başladı

Önce bugünkü adının öyküsünü anlatalım: Kent 1414 yılında Osmanlılar tarafından zapt edilir ve içinde pek çok kuş yuvası bulunan Güvercinada'ya ithafen Kuşadası adını alır. Çok daha eskilere gidersek: Kentin bugünkü şehir merkezinin yanındaki Yılanıcı Burnu mevkiinde, Efes'e bağlı Neopolis adıyla İonyalılar tarafından kurulduğu sanılıyor. M.Ö. V. yüzyıl başlarında Perslerin, M.Ö. 64 yılında Romalıların daha sonra da Bizanslıların bölgede hakimiyeti var. Ortaçağ döneminde ise Venedik ve Cenevizliler hüküm sürmüşler, Scalanova yani Yeni İskele adını vererek... Kuşadalı elçilerimiz Kadıkalesi, Güvercinada'ya yaptıkları gezilerde bu bilgileri akıllarının bir kenarında yazılı tuttular.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 30.715 km²
Sit alanları: 21 arkeolojik sit alanı

Doğanbey Köyü

Kuşadalı çocuklarımız Doğanbey Köyü'nden de geçtiler. Doğanbey eski adı Domatia olan, 1924'e kadar Rumların yaşadığı bir köy. Yıllarca ıssız kalan Doğanbey sokakları bazı yapıların restore edilmesiyle tekrar canlanmaya başladı. 1890'larda hastane olarak yapılan bina bunlardan biri. Onarımdan geçen bina bugün Dilek Yarımadası Milli Parkı Ziyaretçi Tanıtım Merkezi olarak hizmet veriyor.

Zeybek kültürü

Karadenizliler "Ha o kadar düşünsem ben de oynarım" derlermiş zeybek için. Onların esprili yorumunu bir yana bırakırsak zeybek oyununun ve tabii kültürünün Ege tarihinde önemli bir yeri var. Etimolojik kökeni hakkında farklı görüşler ileri sürülse de sözcük bölgede "yiğit, özü sözü doğru" kişi anlamında kullanılıyor. Dansına gelince: Aydın, harmandalı, Muğla, eski Tavas, ortaklar, Fatma gelin, İnce Mehmet gibi erkek ve kadınlar için farklı türleri bulunuyor. Kuşadalı Kültür Elçileri profesyonel halk oyunları dansçısı Melih Taşer'i zeybek oynarken izleme şansını yakaladılar. Çocuklar ayrıca Müjgan Şavkay'dan yöre mutfağının püf noktalarını, Ülker Özemrah'tan maniden türküye yaşam kültürünü dinlediler.

Eller hamura bulaşırsa

Seramik veya oyun hamuru. Bir heykel ortaya çıkarmak için gereken malzeme bu kadar. Gerisi çocukların hayal gücüne kalıyor. Çocuklar bu etkinlikte henüz birkaç saat önce gezip gördükleri ören yerlerini, müzeleri, parkları düşünüyorlar. Ve bu yerlerden kendilerini en çok etkileyen tarihi esere, eserlere ya da özelliğe hamurla kendi yorumlarını katıyorlar. Mesela Kuşadalı elçilerimizden birinin heykelinde Akdeniz foku hayat bulmuş. Bir diğeri ise Kadıkale'yi kestirmiş gözüne... Kuşadalı çocuklarımız böylece hayal güçleri ve el becerilerinin farkına vardılar, kentlerinin arkeolojik ve doğal varlıklarını keyifli bir aktiviteyle hafızalarına bir kez daha kaydettiler.

Mantolu Hasan ve Anadolu parsı

Dilek Yarımadası Milli Parkı'nın kıymetlisi. Anadolu parsı ya da leoparı diye biliniyor, Latince adı ise panthera pardus tulliana. 2-2,5 metre boyunda, 35-70 kilo ağırlığında... Nesli tükeniyor ve Türkiye'nin batısında yaşadığı son yerlerden birinin Dilek

Yarımadası olduğu söyleniyor. Peki Milaslı Mantolu Hasan kim? 1950'lerin ünlü avcısı. Vurduğu hayvanların postlarına sarınıp poz verdiği için lakabı "mantolu". Anadolu parsının Türkiye'nin yaban hayatından silinip gitmesinde onun büyük payı var deniyor. Bir rivayete göre İsmet İnönü kendisine çifte hediye etmiş, bir daha leopar vurmama sözü almış. Dilek Yarımadası Milli Parkı'nı sadece Anadolu parsı ile anmak haksızlık olur. 11 bin hektar büyüklüğünde, birinci derecede doğal sit alanı olan parkta çok sayıda sürüngen, memeli hayvan ve kuş türü bulunuyor. Ayrıca Akdeniz bölgesinde nadir görülen bir bitki örtüsüne sahip ve bu yüzden botanikçiler için çok verimli bir bilimsel çalışma alanı. Deniz kaplumbağaları ve yine nesli adına tehlikeli çanları çalan Akdeniz foku da parkın değerleri arasında...

Adil ve cömert bir paşa

Kuşadası'nın Kültür Elçileri kentlerinin mimari özellikleriyle ilgili bilgilerini tazeleyip yollara düştüler. Çalığışu Evi'ni, diğer adı Sadrazam Öküz Mehmet Camisi olan Kaleiçi Camisi ve Hamamı'nı ve Öküz Mehmet Paşa Kervansarayı'nı görmek için... "Çalığışu" Reşat Nuri Güntekin'in en sevilen kitaplarından birinin adı. Romanın kahramanı Feride'nin yaşadığı sanılan ev bir süre önce restore edilip ziyarete açılmıştı. Sadrazama gelirse: Babası öküz nalbantlığı yaptığı için bu lakapla anılan; adil, cesur ve cömert diye ünlenmiş Mehmet Paşa, görevde bulunduğu yerlerde çeşitli eserler inşa ettirmesiyle de tanınıyor.

Ateşte açan çiçekleriyle ünlü

Kütahya Kültür Elçileri eğitim uygulaması 3-6 Ocak 2008 tarihlerinde Çevre ve Kültür Evi'nde 25 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca Kütahya Büyükşehir Belediyesi'nden Yaşar Erdoğan, ÇEKÜL Kütahya temsilcisi ve Kütahya Arkeoloji Müzesi Müdürü mimar Metin Türktüzün, arkeolog Recep Karaca, mimar Süreyya Kalaycı, yerel sanatçı Mustafa Salün ile ÇEKÜL eğitimcileri Selen Demirtaş ve Emel Konuk eşlik ettiler.

Geçmiş M.Ö. 3000 yıllarına kadar uzanan Aizanoi antik kenti Kütahyalı Kültür Elçileri'nin çevik adımları, meraklı bakışlarıyla eski güzel günlerini anımsadı.

Kültür Elçileri

Aytugan Şafak, S. Ahmet Erol, Sena Çelebi, Zeynep Güzen, Fatma Tekin, Serap Yıldızhan, Murat Çetin, Mehmet Demir, Kübra Demirci, Selma Tarhan, Mustafa Yüksel Yoldaş, Ertuğrul Yıldız, Merve Yıldırım, Seyma Mert, Kübra Güneş, Sefa Cam, Üzeyir Demir, Demek Akçol, Gökçe Nur Çankaya

Anadolu'nun en sağlam Zeus tapınağı

Kuş simgesi kartal, ağaç simgesi meşe, silahı yıldırım... Roma mitolojisinde Jüpiter'i temsil ediyor. Yunan mitolojisine göre Tanrıların en büyüğü ve en güçlüsü... Kısaca: Zeus. Adına yaptırılan tapınlardan biri Kütahya'nın Çavdarhisar ilçesinde, ilk yerleşme izlerinin M.Ö. 3000 yıllarında görüldüğü Aizanoi antik kentinde yer alıyor. Özelliği Anadolu'nun en iyi korunan Zeus tapınağı olması. Kütahyalı çocuklar bu tapınağın sütunları arasında dolaştılar. Hatta bazıları ellerinde büyüteçlerle sütunların sırrını daha iyi anlamaya çalıştı. Halen kazı çalışmaları devam eden; tapınağının yanı sıra stadyumu, tiyatrosu, hamamları, köprüleri ile Aizanoi, Kütahya'ya yolu düşenlerin ilgisini gerçekten hak ediyor. Ayrıca dünyanın ilk borsa binası da Aizanoi'de. Binanın duvar kitabelerine bakıp o zamanın piyasasını anlayabiliriz: Üç köleye bir at...

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 11.875 km²
Sit alanları: 188 arkeolojik, 2 kentsel, 7 doğal,
2 tarihi, 19 arkeolojik ve doğal, 2 tarihi
ve kentsel, 3 tarihi ve arkeolojik sit alanı

Ata yadigarı çinicilik

Ailesi Kütahyalı olan Evliya Çelebi "Seyahatname"sine şöyle yazar: "Kase ve fincanı ve günagün (türlü türlü) maşraba ve güzeleri (çömlekleri) ve çanak ve tabakları bir diyara mahsus değildir (benzeri görülmemiştir)." Geleneksel Türk sanatlarından biri olarak kabul edilen çininin Kütahya'da geçmişi 15. yüzyıla kadar gidiyor. Nitekim Kütahya "Ateşte açan çiçekler kenti" sıfatını bu sanat nedeniyle almış. 1999'da açılan Çini Müzesi ve özel müze konumundaki Sadık Atakan Çini Evi ise şehrin mirasına sahip çıktığının en iyi kanıtı. Kütahyalı çocuklarımızın kent turu rotasında Macar Konağı, Yeraltı Kaynakları Müzesi, Anadolu Kültür Sanat ve Arkeoloji Müzesi, Germiyan Sokak ve Kütahya Kalesi'nin yanı sıra Çini Müzesi de vardı. Kim bilir aralarından belki de çiniyi geleceğe taşıyacak ustalar çıkacak.

Kuruluş ve kurtuluş

Mustafa Kemal Atatürk'ün "Türk tarihinin beşiği" diye tanımladığı Kütahya'nın tarihi, kuruluş ve kurtuluşun tarihi aynı zamanda. Zira Osmanlı İmparatorluğu'nun temelleri burada atılır. Oğuzların Bozok kolunun Kayı Boyu'na mensup bir Türkmen kızı olan Hayme Ana, Gündüz Alp ile yaptığı evlilikten dört oğlan çocuğu dünyaya getirir. Bu çocuklardan biri Ertuğrul Gazi'dir. Bir dönem aşiret reisliğini üstlendiği için Devlet Ana olarak da bilinen Hayme Ana, Ertuğrul Gazi'nin "batıya doğru" ilerleme düşüncesini destekler ve böylece Osmanlı obası Söğüt ve Domaniçe yerleşir. Ertuğrul Gazi'nin oğlu Osman Gazi'yle birlikte yerleşme serüveni farklı bir boyut kazanır. "Kurtuluş"tan söz etmek içinse 20. yüzyıla, milli mücadele yıllarına bakmamız gerekiyor: 20 Eylül 1919'da Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti, 21 Temmuz 1920'de Milli Alay kurulur Kütahya'da. Üstelik bu alayı 6 Ağustos'ta Mustafa Kemal Paşa denetler. Kütahya, Kurtuluş Savaşı yıllarında en önemli rolünü ise 26 Ağustos 1922'de başlayan Büyük Taarruz'da üstlenir. Taarruzu Kütahya'nın Dumlupınar ile Altıntaş ilçesine bağlı Zafertepe Çalköy'den yöneten Atatürk "Ordular ilk hedefiniz Akdeniz'dir. İleri..." emrini buradan vermiştir.

1000 yaşında...

Meyvesi ekmek, ağacı ekmek ağacı. Bir zamanlar sofrada sık yer bulduğu için böyle tanımlanmış kestane ağacı. Kumarı Köyü'ndeki görkemli ağaç da hâlâ meyve verip çevresindekileri besliyor. Üstelik görmüş geçirmişliğiyle selamlıyor gelenleri. Boyu 20, çevresi 8 metreyi bulan bu ağaç tam 1000 yaşında. Hangi çocuk güçlü, güzel bir ağaçtan etkilenmez ki? Kütahyalı Kültür Elçileri de etkilendiler, yüzlerinden gülümseme eksik olmadı.

Bakmak ya da görmek

Kaç kişiye gözü kapalı güvenirsiniz? Kültür Elçileri'nin artık bu soruya verilecek bir cevabları var. Güven yürüyüşü oyunu sayesinde... Bu oyun için gruptaki çocuklar önce kurayla eşleştirilir. Ardından eşlerden birinin gözü bağlanır ve diğer eş onu yönlendirip gezdirmeye başlar. Etkinliğin sonunda çocuklar görmek ile bakmak arasındaki farkı, birbirlerine duydukları güveni tartışırlar. Kütahya'nın Kültür Elçileri de böyle yaptı. Raif Usta'nın yanında ise görebildiklerini, gördüklerini anladıklarını kanıtladılar. Ahşap sanatının inceliklerini ustasından dinleyip yakarak, boyayarak, vernikleyerek birbirinden güzel işler ortaya çıkardılar.

Ayla güneşi gönülleri coşturur

Malatya Kültür Elçileri eğitim uygulaması 29 Mayıs-1 Haziran 2008 tarihlerinde Malatya İl Halk Kütüphanesi Salonu'nda 27 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca Malatya İnönü Üniversitesi'nden Yrd. Doç. Dr. Gülpınar Akbulut (coğrafi özellikler), Malatya Müze Müdürü İzzet Esen, Malatya Mimarlar Odası Başkanı Abdurrahman Yavuz, ÇEKÜL temsilcisi Bekir Sözen, İnönü Üniversitesi'nden Yrd. Doç. Dr. Gökür Akçadağ (yaşam kültürü) ile ÇEKÜL eğitimcileri Oğuz Kaygalak ve Tuğçe İsyel eşlik ettiler.

Kültür Elçileri

Bilgihan Öztürk, M. Yasin Bardakçı, Esra Rukiye Bilici, Sueda Boyraz, Enes Kasım Tomul, Kübra Karataş, Enes Güner, Şeyma Önder, İlker Bitmez, Afra Özdemir, Metin Kocabey, Seval Ölker, Mustafa Tarkan Fırat, Enes Saylan, Gizem Kızılay, Merve Gül Arslan, Lütfi Berken Evliyaoğlu, Cem Al, Kerem Baran, Ayşe Nur Gültekin, K. Mehmet Karakaş, Nazife Simge Elmas, Yaren Olacak, N. Murat Özben, Suat Özdoğan, Özge Yılmaz, Hilal Gül Aktaş

Malatyalı "çağa"larımız açık havada yapılan aktivitelerin tadını çıkardılar. Günpınar Şelalesi ve Tohma Kanyonu gezilerinde de suyun görüntüsüyle ferahladılar.

"Memiş" diyarı

Meşhur türkülerinden birine göre "Ayla güneşi gönülleri coşturan, Tanrı'nın alnına yeşil zümrüt taktığı" Malatya, Fırat'ın bereketinden faydalanan kentlerimizden biri. Nehrin kollarından Tohma Suyu ortasından akıp gittiği Malatya Ovası'na can katar. Ova meyve üretimi açısından çok verimlidir ama özellikle kayısı Malatya ile özdeşleşmiştir. Yaklaşık 5 bin yıl önce, Türkistan ve Batı Çin'i gibi Asya ülkelerinde tarımı yapıldığı bilinen kayısının, M.Ö. IV. yüzyılda Büyük İskender'in seferleri sırasında Anadolu'ya getirildiği tahmin ediliyor. Kış soğuk, yaz sıcak iklimleri seven bu meyveye Malatyalılar "mişmiş" diyorlar. Günümüzde yaş kayısı üretiminde Türkiye birinci sırada bulunuyor. Malatya ise dünya kuru kayısı ihtiyacının yüzde 85-90'ını karşılayan üç ilimizden biri. Öyleyse bu kenti gezerken mutlaka kayısı ve ürünlerinin satıldığı Şire Pazarı'na uğramak gerekli. Malatyalı "çağa"larımızın (Malatya ağzında çağa çocuk demek) yaptığı gibi... Ve de Tohma Suyu'nu görmek. İki büyük kolun birleşmesiyle meydana gelen Tohma Suyu'nun gözleri şenlendirip ruhu dinlendirdiği yerlerden biri Darende ilçesi. Günpınar Şelalesi ve Tohma Kanyonu'nun yanı sıra köprüler de ilgiyi hak ediyor. Hâlâ suyun iki yakasını bir araya bağlayan yani kullanıma açık bu köprüler arasında Nadir, Kavlak ve Taş Köprü'yü sayabiliriz.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 12.313 km²
Sit alanları: 33 arkeolojik, 2 doğal,
1 arkeolojik ve tarihi sit alanı

Eski ama eskimeyen Malatya

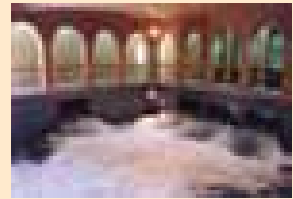
Günümüzde Malatya'nın bir ilçesi fakat geçmişte şehrin merkeziydi. Bugün hâlâ "Eski Malatya" diye anılan Battalgazi'den söz ediyoruz. Roma döneminden 1838'e kadar Malatya halkı için hayatın merkezi Battalgazi'dir. Aynı yıl başlayan bir savaş kentin geleceğini değiştirir. Doğu Anadolu Kuvvetleri Komutanı Hafız Ahmet Paşa, Nizip Savaşı nedeniyle orduyu boş olan Battalgazi'ye getirir. Halk o aylarda Aspuzu Bağları denen günümüz Malatya'sında "yazlık"tır. Kış boyunca askerler burada kalırlar. Bu zorunlu konaklamadan kent zarar görür, evler yıkılıp yıkılır.

Evlerine dönemeyen Malatyalılar da Aspuzu Bağları'nda kendileri için yeni bir şehrin temellerini atarlar. Battalgazi merkez olma niteliğini yitireli çok uzun zaman olsa bile bugün hâlâ turizm açısından önemli bir konumu var. Türkiye'de yaptırılan ilk cami olduğu sanılan 7. yüzyıldan kalma Camii Kebir diğer adıyla Ulu Cami ilçenin sınırları içinde bulunuyor. Aynı şekilde Silahtar Mustafa Paşa Kervansarayı da Battalgazi'yi değerli kılıyor. İlçenin yakınındaki Karakaya Baraj Gölü de gezilip görülecek yerler arasında.

Özel izinle Kaptaj gezisi

Malatyalı Kültür Elçileri Gündüzbey, Yeşilyurt ve Kaptaj gezilerinde de keyifli vakit geçirdiler. Kaptaj Malatya'nın içme suyu kaynağı. Dünyada sadece 3 yerde bulunan Kaptaj'ı teknik terimlerle anlatmaya çalışalım: Termal suların yeryüzüne çıkması esnasında yeraltı ve yerüstü suları ile kirlenmemesini, kimyasal bileşimlerinin değişmemesini sağlamak amacıyla özel teknikle yapılan tesisler bütünü. Tabii Kaptaj'ı isteyen her kişi gezemiyor, çocuklarımız özel izinle geziyi yaptılar.

"Arkeolog" oldular

Bilgi birikimi, özel malzemeler ama özellikle de incelik ve sabır isteyen bir meslek arkeologluk. Malatyalı çocuklar şimdi bunu daha iyi biliyorlar. Arkeolojik kazıların nasıl yapıldığını öğrendikten sonra işin "mutfağına" da göz atma fırsatı buldular çünkü. Kent haritası çalışmasının yanı sıra Malatya Müzesi'nin bahçesinde yer alan kazı eğitim alanında pratik yapmak da çocukları hayli keyiflendirdi.

Yok olan evler

Malatya Kültür Elçileri kentlerinin maalesef günümüzde az sayıda kalan geleneksel evlerine de yollarını düşürdüler. Doğramaları, döşemeleri, pencereleri, kapıları, dolapları ahşap malzeme ile yapılan kısaca ahşabi seven Malatya evlerinden Karakaş Konağı'nı, Beşkonaklar'ı, İstanbul Konağı'nı gezdiler. Kentin mimari dokusunu öğrenmek için Çavuşoğlu Mahallesi, Taşharon Kilisesi ve Şire Pazarı'na da uğradılar.

Halkı "güzel" diye çağırır

Niksar Kültür Elçileri eğitim uygulaması 27-29 Mart 2008 tarihlerinde Niksar Vakfı Kültür Evi'nde 26 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca coğrafya öğretmeni İlker Yılmaz, jeolog Hüseyin Şahin, inşaat mühendisi Özdilek Özcan, tarih öğretmeni Necati Güneş, Niksar Geleneklerini Yaşatma Derneği'nden Nevin Aslan, Ekrem Öncü (halk oyunları), ÇEKÜL Niksar temsilcisi Ahmet Erdoğan ile ÇEKÜL eğitimcileri Seval Aydın ve Tuğba Kurt eşlik ettiler.

Niksarlı Kültür Elçileri üç günlük eğitim boyunca kaleyi, Çöreği Büyük Camii'ni, Metin Sözen Kültür Evi'ni, Softoğlu Konağı'nı, Kent Müzesi'ni ziyaret ettiler.

Kültür Elçileri

Övgücan Ünal, Gizem Doğan, Aybüke Bülke, Mert Hüseyin Doğan, Emircan Duyum, SümeYYa Arslan, Bilgesu Güneş, Berkay Şenkoc, Merve Nur Metin, Mert Özdemir, Beyza Erece, Emre Özdemir, Mücahit Kütükcü, Esen Tosun, Keramet'in Yıldız, Rüveyda Doğan, Merve Okur, Tunahan Akça, Murat Şahin, Büşra Karaman, Alperen Er, Selim Dağcı, Merve Nur Maden, Burak Yılmaz

Muzaffer Süleyman Şah emretti

Niksarlılar kentlerini "güzel" diye çağırırlar. Binlerce yıl boyunca pek çok uygarlığa ev sahipliği yapmasını kim bilir belki de bu güzelliğine borçludur. Ya da tam tersi: Güzeldir çünkü 6 bin yıllık tarihinde Hititlerden Kimmerler'e, Danişmendliler'den İlhanlılar'a farklı halklara kucak açmıştır.

Günümüz Niksar'ında bu zengin geçmişi yansıtan yerlerin başında Niksar Kalesi geliyor. Kalenin Melik Gazi Türbesi'nde bulunan kitabesinde şöyle yazar: "Yapan kara... (?) oğlu Cemalettin Yunus/Bu yapının yapılmasını Kılıç Arslan oğlu/Kahredici melik/Devlet ve dinin rüknü/Muzaffer Süleyman Şah 94 senesinin zilhicce ayının ortasında emretti." Evliya Çelebi, 1672 yılında gördüğü kaleyi "Seyahatname"sinde şu cümlelerle anlatır: "Yalçın kayalık yerde, kayalık bir bina, şeddevari yapılmış çok sağlam bir kaledir. Etrafı 560 adımdır. Altı köşeli eski bir kale olup yer yer gedikleri ve üç tane kapısı vardır. Doğuya, batıya ve güneye bakar. İlcası, kuyusu, kale içinde 300 kadar ev ve ambar, bir cephanelik, kiliseden bozma bir camii vardır." Yağlıbasan Medresesi, Kale Camisi, Küçük Hamam, Kale Büyük Hamamı ve kilise ise 2000'lerin kalesinde bulunan eserlerden bazıları. Niksar Belediyesi eserleri onarıp kaleyi yeniden kent hayatına kazandırmak için çalışmalarını sürdürüyor.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 955 km²

Sit alanı: 11 arkeolojik sit alanı

Müze gezisinden ve atölye çalışmasından hatıralar...

Bereketli topraklar üzerinde

Dağlarla sarılan bir kent Niksar. Kuzeyinde Canik, güneyinde Dönek dağları var. Ve Prof. Dr. Agah Çubukçu'nun bir şiirinde yazdığı gibi bu dağların arasındaki "vadide Kelkit usulca akar"; Niksar Ovası'na ve dolayısıyla Niksar'a bereket katar. "Karadeniz'in Çukurovası" olarak kabul edilen bölge sansardan keklige zengin bir yaban hayata ev sahipliği yapıyor. Kayın, çam, gürgen Niksar ormanlarına can veren türlerden bazıları. Kelkit Çayı'nın sularında ise tatlı su kefali, kızılkanat, gümüş, kaya gibi balıklar yüzüyor. Tırıvrı denilen bir ağ çeşidinin balık neslini tehdit

ettiğini buraya not olarak düşelim hemen. Niksarlı çocuklar kentlerinin içinde yer aldığı ekolojik sistemi fotoğraflarla desteklenen ayrıntılı bir sunumla tanıdılar ve ardından yola çıktılar. 2004'te başlatılan Niksar Ekolojik Tarım Çalışması'nın ayaklarından biri olan Sulugöl'e, organik tarımı yerinde incelemeye... Burada çocukları karşılayan Davut Koçer organik tarım hakkında bilgi verip kuşburnunu nasıl yetiştirdiğini anlattı. Eşi Nursel Koçer'le ikram ettikleri ev yapımı erik marmeladı çocuklar için gerçekten tatlı bir sürprizdi.

Çöreği Büyük Camisi

Lülecizade Kardeşler Çeşmesi, Taş Bina, Hükümet Konağı, Metin Sözen Kültür Evi (Taş Mektep), Kent Müzesi ile Çöreği Büyük Cami ve Softoğlu Konağı'nı da Niksarlı kültür elçilerimiz sorular sorarak gezdiler. Caminin 13. yüzyılda Ebu Said Bahadır Han zamanında tekke ve zaviye olarak yaptırıldığı tahmin ediliyor. Kapısındaki çöreğe benzeyen iki büyük rozet nedeniyle "çöreği büyük" adını almış. Softoğlu Konağı ise Niksar'ın geleneksel mimarisini yansıtan bir eser. Restorasyonu belediye tarafından yapılan konak bugün Belediye Konuk Evi olarak hizmet veriyor.

Tutmaç çorbası

Niksar Geleneklerini Yaşatma Derneği'nde Nevin Aslan hazırladı, çocuklar önce seyretti ardından afiyetle yedi. Mönüde tutmaç çorbası, düğün yemeği, etli yaprak sarması, nohutlu pilav ve yufka tatlısı vardı.

Karadeniz'in incisi, oksijen yurdu

Ordu Kültür Elçileri eğitim uygulaması 25-27 Nisan 2008 tarihlerinde Ordu Konservatuar binasında 24 öğrenciyle gerçekleştirildi. Çocuklara eğitim boyunca emekli öğretmen Yavuz Kalyoncu, mimar Talat Köksal, arkeolog Özer Yılmaz, Mehmet Demirbaş, folklor uzmanı Şengül Reisoğlu ile ÇEKÜL eğitimcileri Hafize Şahin ve Emre Alıcı eşlik ettiler.

Kültür Elçileri

Furkan Demirgöl, Erkut Bayraktaroğlu, Mustafa Keskin, Rana Tükücü, Pınar Aydın, İzel Bellikçi, Kübra Gür, Batuhan Bilgi, Suat Şahin, Münteha Elif Altaş, Emre Öztürk, Hasan Toparlak, Tunahan Çalışkan, Doğan Tut, Edanur Dilaver, Elif Okkay, Meltem Kılıçoğlu, Özge Nur Durmuş, Mert Toksoy, Yakup Doğa Öztürk, Ersagun Berkay Kiltan, Senanur Sönmez, Vuslat Sena Sener, Büşra Çelik

Ordulu çocuklarımızın kent turu objektife böyle yansıdı. Yüzüne yayılan gülümseme bu elçimizin mutluluğunu çok iyi gösteriyor.

Altın postun peşindeki İason

Ordu binlerce yıl öncesine dayanan geçmişiyle mitolojik öykülere sahne olmuş. Bunlardan biri altın post diye bilinen Argonot efsanesi. Yunanlılar mitolojide iktidarı ve gücü simgeleyen altın postu bulmak için İason önderliğinde uzun bir yolculuğa çıkarlar. Bindikleri geminin adı Argo'dur, bu yüzden Argonot diye anılırlar. İason ve adamlarının altın postun peşinde geldikleri yer Perşembe Çaka mevkiinde bulunan Yason Burnu'dur. Bugün sit alanı olan burunda Yason adını taşıyan bir kilise de var. Ordulu çocuklarımızın rotasında kendine yer bulan; cephesinde kullanılan açık ve koyu renk taşların güzel bir tezat oluşturduğu, üç apsisi küçük kubbeli kilise 2004 yılında restore edildi.

Kimlik Kartı

Yüzölçümü: 6.001 km²
Sit alanları: 14 arkeolojik, 2 kentsel, 1 doğal,
6 arkeolojik ve doğal sit alanı

Eskiden konaktı şimdi müze

Taşları Ünye ilçesinden, ahşap malzemesi Romanya'dan getirtilir. Yapıya imzasını atan kişi ise İstanbullu bir ustadır. Ordu eşrafından Paşaoğlu Hüseyin Efendi kendine "paşalara layık" bir konak yaptırmak istemiş ve gerçekten yaptırmış. Adını taşıyan konak bugün kentin en önemli eserleri arasında yer alıyor zira. 1896 yılında inşa edilen konak bahçesiyle birlikte 625 metrekarelik bir alana yayılıyor. Başlıklı ve kaideli sütunları, söve taşı ve üstü saçaklı pencereleriyle taş işçiliğinin güzel örneklerinden. Restorasyonu yapıldıktan sonra 1987 yılında isim değiştirerek Paşaoğlu Konağı ve Etnografya Müzesi olarak kapılarını yeniden açan mekanda arkeolojik eserlerden el yazması kitaplara görülmeye değer yaklaşık 2 bin eser var. Ordulu çocuklar bu eserlerden bazılarını seramik çalışmasında kendine obje olarak seçti.

Boztepe'ye çıkmalı...

"Boztepe'ye çıkmalı/Şu Ordu'ya bakmalı/Böyle güzel kızları/Saz çalıp oynatmalı..." Ordu'nun meşhur türkülerinden birinin sözleri bunlar. Kesinlikle Boztepe'ye çıkılmalı, 560 metre yükseklikten kente şöyle bir bakılmalı. Yamaçlarında Ordu'nun kurulduğu tepede güneşin battığı saatlere denk gelmek özellikle tercih edilmeli. Karadeniz bu, sağı solu belli olmaz, çocuklarımız da Boztepe'ye çıktılar fakat puslu havanın gazabına uğradılar.

Tarihi Ordu evleri

Çocuklarımıza Ordu Büyükşehir Belediyesi tarafından Tarihi Ordu Evleri Envanteri hediye edildi. Kitapta adı geçen İkiz Evler, Sarı Konak gibi kentin geleneksel mimari özelliklerini yansıtan yapılar elçilerimizin gezi programında da vardı.

Karadeniz'in kendisi: Horon

Hamsi, fındık ve çay. Doğu Karadeniz'in üç önemli simgesi. Tabii bunlara mutlaka ve mutlaka bir de horon eklenmeli. Bölgenin hırçın doğasının, insanının coşkusunun bu oyunda birleştiği söylenir çünkü. Karadeniz'de fırsat çıkınca horon oynanır, "tepilir" ya da "çekilir". Gürcü horonu, dik horon, Mısırlıoğlu horonu ve sallama Ordu'nun sevilen horon çeşitleri. Ordulu çocuklar zaten "genlerinde taşıdıkları" bu halk dansını bu kez bir kültür elçisi gözüyle seyrettiler. Yöresel kıyafetler üzerine hazırlanan sunumu da aynı çocuk merakıyla dinlediler. Ne giyermiş Ordu sakinleri? Kadınlarla başlayalım: Gümüş düğmeli, dikişli pili süslü gömlek; belden büzgülü, serbest pileli fistan; fistanın üzerine farklı renkte bir ışık; paçaları bol, ağı yukarıda tuman; yargan garası veya alaçorap denilen desenli çorap ile çarık, başa ise biri renkli diğeri beyaz iki çember... İç gömlek, entari adı verilen mintan, şayak kumaşından yapılmış zıpka, her iki tarafında gümüş şapşak (yassı sallantı süs) olan siyah kayış, yelek, haydari yakalı aba ve başlık da erkeklerin yöresel kıyafetlerinin ayrıntılarından bazıları.

Vonalı Celal'i tanımak

Ordulu Kültür Elçileri'mizden bir tanesi ilk gün değerlendirmesinin "olumlu duygular" bölümüne "Vonalı Celal'i tanımak" notunu düşmüştü. Haklı da. Gerçek adı Celal Öztürk olan Vonalı Celal kentin önemli şahsiyetlerinden. Ünü sadece Ordu ile sınırlı değil. İstanbul ve Ankara'da açtığı restoranlarıyla da tanınıyor. Hatta İstanbul'daki restoranı bir gazetenin "hamsinin en iyi 10 adresi" listesine üçüncü sıradan girmeyi başarmış. Celal bey Ordu'nun Perşembe ilçesi yani eski adıyla Vona doğumlu. Lakabının nedeni bu. Öztürk'ün ilk gözağrısı 1976 yılında Perşembe'de açtığı restoranı. Mutfağında balığın yanı sıra galdirik, melocan gibi bölgede yetişen

otlarla hazırladığı tatlar ve 100 civarında turşu çeşidi var. Çocuklarla Ordu'nun gelenekleri hakkında sohbet eden Vonalı Celal'i tanımak, kentin kültürünü anlamak adına gerçekten "olumlu bir duygu".

Sevgi bombardımanı

Çocuklarımız eğitim boyunca sevgi bombardımına da "maruz" kalırlar. Şöyle: Katılımcılar halka şeklinde oturur. Sırayla bir kişi grubun ortasına geçer. Tüm katılımcılar ortada oturan kişinin beğendiği yönlerini ona bakarak söyler. Çalışma her bir katılımcı için tekrarlanır. Ordulu kültür elçimizin yüz ifadesine bakılırsa kendisi hakkında söylenenlerden memnun...

Hamurlara önce şekil verilecek, sonra boyanacak.

İstanbul Buluşması

ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri Projesi kapsamındaki İstanbul Buluşması 30 Haziran-4 Temmuz 2008 tarihleri arasında İstek Vakfı Belde Lisesi'nde yapıldı. 11 kentten gelen 283 Kültür Elçisi İstanbul'da da eğlenceli, hareketli günler geçirdiler; ÇEKÜL gönüllüleri Candan Erçetin ve Fatih Türkmenoğlu ile tanışma fırsatı buldular. Biz sözü uzatmadan aradan çekilelim çünkü çocukların fotoğrafları, günlükleri, izlenimleri her şeyi anlatacak. ÇEKÜL temsilcileri ve eğitimcileri de deneyimlerini kendi sözleriyle bizimle paylaşacak.

GÜNLÜKLER/İZLENİMLER

Tolga Öztin/Akşehir

Pazar günü saat 23.55'te Akşehir'den İstanbul'a gelmek için otobüse bindik. Pazartesi 08.00 sularında İstanbul'a inmiştik. İlk bakışta İstanbul'u sevmedim. Nedeni ise televizyonların hep kötü yanlarını göstermeleriydi. Ama yurda gelip bir-iki gün kalınca, İstanbul'un çok güzel olduğunu anladım. Sürekli burada kalmak istiyorum. Neyse ben biraz da gezdiğimiz yerlerden bahsedeyim; salı günü Ayasofya Müzesi, Dolmabahçe Sarayı ve Sultanahmet'e gittik. Hepsini birbirinden güzeldi ama ben daha çok Dolmabahçe Sarayı'nı beğendim. Çünkü Atam'ın yatağını daha doğrusu öldüğü yeri, hastalığında yaşadığı sarayı görmeyi çok istiyordum. Dileğim gerçekleşti, şimdi çok mutluyum. Ama bir yandan da çok üzgünüm, çünkü 4 Temmuz Cuma

akşamı Akşehir'e gidiyoruz. Prof. Dr. Metin Sözen'e ve tüm eğitimcilere çok teşekkür ediyorum.

Büşra Karaman/Niksar

Bugün gezdiğimiz yerlerden özellikle Dolmabahçe Sarayı beni çok etkiledi. Atatürk'ün yatağını görünce çok etkilendim. Bunların tek sebebi de ÇEKÜL Vakfı, ona çok ama çok teşekkür ederim. Onun sayesinde görmediğim yerleri gördüm. Bu beni çok sevindirdi. Özellikle de Türkiye Kültür Elçisi olmak çok güzel bir duygu. Çünkü; bizler, yani Kültür Elçileri insanların sahip oldukları varlıkların farkına varmalarını sağlayacağız. Bu çok ama çok güzel bir duygu, bu duyguyu herkesin hissetmesini dilerim. ÇEKÜL Vakfı'na sevgiler.

Elif Altaş/Ordu

Bugün tarihi yerleri görmemiz hem bizim kültürümüzü geliştirdi hem de tarihimizi öğrenmiş olduk. Hem de çok güzel geziler oldu. Grup olarak gezmemiz hem bizim kaynaşmamıza hem de yardımlaşma duygularımızı geliştirdi.

Esen Tosun/Niksar

Öncelikle şunu belirtmek isterim sizler sayesinde hiç gelmediğim, görmediğim yerlere gittim, bilgi edindim, vapur turu yaptım. Bununla o kadar çok gururlandım ki anlatamam. Onlarca çocuğun içinden benim seçilmem benim ayrıcalığıma gösterir. Dolmabahçe Sarayı, Ayasofya Müzesi, yalılar ve birçok yer gördüm. Sizleri çok ama çok seviyorum. Sizleri asla ama asla unutmayacağız. Prof. Dr. Metin Sözen sayesinde birçok hakkımız oldu. Son gün çok güzeldi, tiyatrodaki bizi tebrik ettiler. Sonra Candan Erçetin'i görmek benim rüyalarımdayken gözlerim bunu gördü, hem de canlı olarak. Kısacası sizleri çoooooooook ama çoooooooook seviyorum.

Semanur Yıldırım/Çanakkale

Bugün çok güzeldi. Başka şehirlerden arkadaşlarla tanıştık, onlarla ısındık, gezdik, kardeş gibi olduk. Onlarla oyun oynayarak adlarını öğrendik. Tekne turu yaptık. İstanbul'un denizi çok güzel ve temiz. Denizden yalıları, camileri ve tarihi yerleri gördük. Çok eğlenceliydi.

Vapur Gezisi

Çok güzeldi.

Neredeyse tüm İstanbul'u gezdik.

Biraz serindi.

Akış yönü ve bizim yönümüz tersti.

Yalılarda benzer üsluplar kullanılmış. Beyaz renkler ağırlıklıydı. Rumeli Hisarı'nı gördük; üstten bakıldığında Arapça "Muhammed" anlamına geliyor. Ayrıca Avrupa mimarları çalıştığı için Avrupa etkisi var. Yine de bizimle özdeşleşmiş. Çok ihtişamlı ve süslü, yapıları harika gösteriyor.

Çarpık kentleşme dikkatimi çekti.

Ağacı kesip ev yapmışlar.

Müze ve Saray Gezileri

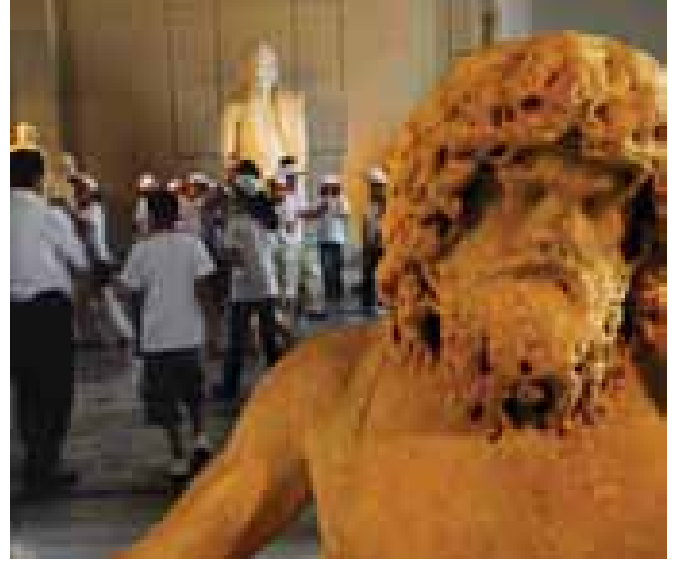
Dolmabahçe Sarayı: Her salonun tavanına göre isim verilmiş.

Ayasofya: Bir sürü mozaik altın kaplama olduğu için çalınmış.

Sultanahmet Camii: Buranın diğer adı "Mavi Cami". Çünkü çok güzel çinileri var.

Alman Çeşmesi: İçilmemesi gerektiğine rağmen insanlar içeriyor.

Gizem Kızılay/Malatya

Arkeoloji Müzesi: Heykelleri beğenmedim. Çocuk alanı ve yerleşim yerlerini sevdim. İlgimi çeken bazı taşların dışardan getirilmesini istiyorum. Yine de çok beğendim.

Sadece gördüklerim: Haydarpaşa Garı, Galata Kulesi

İş sırası:

1-Konferans: Çok güzel şeyler anlatıldı.

2-Gezi: Çok güzeldi.

Handenur Demirci/Çanakkale

Merhaba günlük. Ben ÇEKÜL'ü çok seviyorum. Hem de çok. Gezdiğimiz yerleri çok beğendim. Stantı da çok beğendim, böylece illere Çanakkale'yi tanıtmış olduk. Sergilediğimiz oyun güzeldi.

Mervenur Metin/Niksar

Bugün çok heyecanlıydım çünkü biz sunum yapacaktık. Kıyafetti, ayakkabıydı her şeyim hazır. Metin Sözen'le fotoğraf çekildik. Sonra tiyatro salonunda sunum yaptık. Ben öğretmedim. Herkes çok beğendi. Tebrik aldım, mutlu oldum, burayı ÇOK SEVİYORUM! Hiç bırakmak gelmiyor içimden burayı ama çok betonarme var. Ben Niksar'ımı özledim. Havaasını, suyunu...

Rüveyda Doğan/Niksar

Bugün çok mutluyum çünkü ilk defa Dolmabahçe Sarayı'nı, Arkeoloji Müzesi'ni, Ayasofya ve Sultanahmet Camisi'ni ve daha birçok tarihi yeri gördük. Biraz da kültür elçisi olduğum için gururlandım. İstanbul çok güzel bir yer. Eserleriyle, havasıyla, kokusuyla çok güzel. Niksar bu yönden daha güzel çünkü İstanbul'un trafiği çok yoğun ama İstanbul'u gerçekten çok sevdim.

Sümeyye Şanlı/Beypazarı

Sevgili günlük; Bugün Alman Çeşmesi'nde saçları örgülü bir Çinli gördüm. Çok tatlı görünüyordu. Ayrıca Alman Çeşmesi'nin altın işlemleri çok güzeldi. Daha sonra Sultanahmet Camisi'nde lale gördüm. İstanbul'un simgesiymiş, öyle dedi Hafize öğretmen. İstanbul Arkeoloji Müzesi'ne gittik. Nike heykeline baktım, çok güzeldi. Zafer heykeliymiş diğer adı. Dolmabahçe Sarayı'na görmek benim için onurdu. Atamız'ın vefat ettiği yer, çünkü yattığı yerde Türk bayrağı var.

Enes Saylan/Beypazarı

Buraya geldiğim için çok mutluyum. Yurdumuz çok güzel. Yemekler de iyi. Neredeyse bütün İstanbul'u gezdim. Çok güzel bir yer. "YAŞASIN ÇEKÜL."

Huri Koçak/Beypazarı

Bugün sandığımdan da güzel şeyler yaşadım. Dolmabahçe Sarayı'na ilk defa gittim. Orası sandığımdan daha büyükmüş. Bir yer bu kadar mı büyük olabilir? İşlemler de harikaydı. Fotoğraf çekemememize üzüldüm ama haklılar. Tarihi eserlere zarar gelirse gelecekteki arkadaşlar onu göremez.

Pınar Aydın/Beypazarı

Biz bugün Sultanahmet Meydanı'nı, Topkapı Sarayı'nı Arkeoloji Müzesi'ni ve Dolmabahçe Sarayı'nı gezdik. Ayaklarımıza karasular indi ama Dolmabahçe'nin güzelliğine mest olup yorgunluğumuzu unuttuk. O kadar güzeldi ki kelimeler yetmiyor anlatmaya...

Emre Gündüz/Gaziantep

Bugün İstanbul'da olmamızın ikinci günüydü. Bugün Ayasofya'da din, dil, ırk ayrımcılığının olmaması çok hoşuma gitti. Oradan Dolmabahçe Sarayı'na gittik. Atatürk'ün yatağını ve eşyalarını görünce çok duygulandım. Oradan da tiyatro çalışmasına yetiştik. Yorulduk ama yine de dinamiğiz.

Kübra Güneş/Kütahya

Sevgili Günlük, bugün saat 07.30'da kalktık, 08.15'te kahvaltı yaptık, sonra odalarda dinlendik. Dışarıda sıra olduk ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nden geçerek Avrupa yakasına gittik. Avrupa yakasında Ayasofya Müzesi, Sultanahmet Camisi, İstanbul Arkeoloji Müzesi ve Dolmabahçe Sarayı'na gittik. Orada Atatürk'ün 3 ay kaldığı odaya girdik, odalar çok güzeldi, çok duygulandım ve çok eğlendim. İyi geceler Sevgili Günlük.

Harun Balaban/Kuşadası

1. Gün: Yorgunduk, biraz gezdik ama yine de çok güzeldi. Kardeş kentlere ayrıldık. İlk gün biraz tartışmalı geçti ama daha sonra kaynaştık.
2. Gün: Çok gezdik, her yeri çok iyi inceledik. Kardeş kentlerle kaynaştık. 3. günkü tiyatro provalarını yaptık.
3. Gün: Tiyatromuz vardı, çok heyecanlıydık. Tiyatroyu yaptıktan sonra bildirge doldurduk. Stant hazırladık.

Alp Kayaalp/Akşehir

İstanbul'un tarihi bir kent olduğunu öğrendik. Yüzyıllar önce atalarımızın bu şehirde yaşadığını öğrendik. Tarihi eserler bunun en büyük kanıtı. Tarihi bilgimiz gelişti. O dönemde yaşamış insanların yaşam şekillerini öğrendik. İstanbul'da en çok Ayasofya'yı beğendim. Çünkü farklı dinlerin ortak buluşma yeri olmuş, daha sonra liderimiz büyük önder Atatürk Ayasofya'yı müze haline getirmiş. Diğer kentlerden gelen arkadaşlarımızla tanıştık. Burada birçok arkadaşım oldu. Yurtta akşamları hep birlikte eğleniyoruz, sohbet ediyoruz. Çok mutluyum.

Tolga Öztin/Akşehir

Televizyonlarda gördüğüm İstanbul'u hiç sevmiyordum. Çok kalabalık, trafik, hırsızlık, hoşuma gitmeyen çok şey vardı İstanbul'da ama beklediğim gibi çıkmadı. Özellikle tarihi eserleri

görmek beni çok etkiledi. İstanbul'da yaşayan bu eserleri görünce Akşehir'dekilere de sahip çıkmamız gerektiğini daha iyi anladım.

Engin Şentürk/Beyazır

İstanbul Boğazı sandığımdan daha büyükmüş. Şaşırdım. Ama İstanbullular kendi denizlerine sahip çıkmıyorlar. Kendi denizlerini kirleterek hayatlarını karartıyorlar. Yine de İstanbul çok güzel. Kirletmemek gerekiyor. Ben de doğayı kirletiyordum. Ama artık temiz tutuyorum. Benden sonra yaşayacak olanları da düşünüyorum. Çok mutluyum.

Akgün Adatepe/Çanakkale

İstanbul büyük olmasına rağmen güzel bir kent. İstanbul'a daha önce de gelmişim ama bu kadar çok gezememişim. Buradaki diğer kültür elçileriyle çok iyi anlaştık. İstanbul'dan gidince de görüşmeye devam edeceğiz.

Mert Furkan Yaşar/Denizli

İstanbul çok güzel bir kent. Geziler ve diğer etkinlikler, her şey çok güzel. Malatya'dan gelen kültür elçilerinden arkadaşlarım oldu. Malatya'ya gitmek, orayı da görmek istiyorum. Herkese çok teşekkür ediyorum.

Necdet Göçmen/Gaziantep

İstanbul'a gelmeden önce çok heyecanlıydım. Çünkü beş gün

farklı ve büyük bir kentte zaman geçirecektim. İstanbul'a geldiğimde Sultanahmet'i çok beğendim. Dünyanın her yerinden gelen bir sürü insan var ve onlar bizim tarihimizi öğreniyor. Burada olmaktan mutluyum.

Naime Kaçar/Kütahya

İstanbul'daki tekne turunu hiç unutamayacağım çünkü hiç deniz görmemişim ve tekneye binmişim. Bu benim için bir ilk oldu. Çok eğlendim. Gördüğümüz yerlerde fotoğraf çektik ve gezdiğimiz sarayları bir de denizden ve karşıdan gördük.

Fatma Tekin/Kütahya

İlk yapılan şeyler hiçbir zaman unutulmaz. Bu yüzden tekne turu çok güzeldi. Sonra Dolmabahçe Sarayı bir şaheser. Ayasofya ve Arkeoloji Müzesi de çok güzel. En çok dikkatimi çeken şey dönen yol ve dilek çevrimi oldu.

Tunahan Akça/Nıksar

İstanbul'da çok güzel zaman geçirdik. Etkinliklerdeki kent sunumlarını çok beğendim. Her kent kendini tanıttı. Çok şey öğrendim. Balonlarla oynadığımız tanışma toplantısı da çok eğlenceliydi.

Erkut Bayraktaroğlu/Ordu

İstanbul'da yaşadığım heyecanı hiçbir zaman unutamayacağım. Bu anılarımı ileride sürekli tazeleyerek, kültürümü korumaya devam edeceğim.

Kübra Gür/Ordu

Öncelikle tekne gezisi çok hoşuma gitti. Gözalıci yerler gezdik. Gördüklerim ve hep birlikte yaptıklarımız beni çok etkiledi.

Bekir Sözen/Malatya ÇEKÜL Vakfı Temsilcisi

Kültür elçilerinin İstanbul heyecanı Malatya'da başladı. İstanbul'u ilk defa görecek, uçağa ilk defa binecek, hatta ilk kez ailesinden ayrı kalacak öğrencilerimiz vardı. Bir kültür elçimizin ailesi, "Biz çocuğumuzu bakkala bile yalnız göndermeyiz, size güvenimiz nedeni ile İstanbul'a yolluyoruz" demişti.

Bu heyecanla yola çıkmadan önce, Malatya'yı İstanbul'da tanıtacak sunumun provaları yapıldı. Kentimizi nasıl tanıtırız, nasıl anlatırız konusunda yapılan çalışmalarda, ÇEKÜL eğitimcilerimizin de katkıları ile bir gösteri oluştu. Diğer illerden gelen kültür elçilerine ikram edeceğimiz kiraz, kayısı, kayısı bademi (çekirdek), kitap ve dokümanlarla yola çıkıldı.

Kültür Elçileri beş gün süresince birlikte hareket etmeyi, ortak alanları düzenli kullanmayı, aynı odada saygı çerçevesinde birlikte kalmayı öğrendi.

İstanbul'un güzellikleri yanında, çarpık yapılaşmadan da örnekler gören kültür elçilerimiz, gezdikleri yerlerden, özellikle de Soğukçeşme Sokağı, Arkeoloji Müzesi, Boğaziçi ve Dolmabahçe Sarayı gezisinden çok etkilendi. Bunları daha sonra Malatya'daki yerel bir televizyonda anlattılar.

İstanbul Buluşması sırasında, kent sunumlarının prova çalışmaları

için her kente ayrı bir oda hazırlanmış ve rahat bir çalışma ortamı oluşturulmuştu. Malatya'da çalışma yapacakları bir kültür merkezinin olmamasını eksiklik olarak gören kültür elçilerimiz, dönüşte bu konuyu yetkililere aktaracaklarını ifade etti. Tabii bizim için de değişik bir tecrübe oldu. Daha önce 25 ilköğretim öğrencisine hiç refakat etmemiştim. Çocuklarsa, son gün ağlayarak arkadaşlarından ayrıldılar. Metin Sözen Hoca'yı hepimiz gibi onlar da çok sevdi.

Metin Hoca'dan çocukluğundaki Malatya'yı dinlemek, kültür elçilerimizi çok etkiledi.
Bu arada sürekli çocuklara ve eşyalara dikkat edip aman bir şey olmasın derken, ben havaalanında kendi valizimi kaybettim ve hâlâ bulamadım. Bu da bana İstanbul Buluşması'nın bir anısı oldu.
Bu projenin ülkemize, insanımıza çok şeyler katacağına inanıyorum. Nice buluşmalara...

Zafer Okuducu/Gaziantep ÇEKÜL Vakfı Temsilcisi
Bu yıl 11 kentte çalışmaları yürütülen ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri programı illerdeki çeşitli okullardan seçilen çocukların katılımıyla kendi şehirlerinde uygulanmıştı. Gaziantep'te de bu amaçla bir araya gelen öğrenciler; ÇEKÜL eğitmenleri, Belediye yetkilileri ve Mimarlar Odası Gaziantep Şubesi'nin işbirliğiyle, yaşadıkları kentin tarihi ve kültürel değerleri başta olmak üzere kentlerini gezerek, görerek ve ilgililerden bilgi alarak yakından ve yeni bir bakış

açısıyla tanıma fırsatını yakaladılar. Eğitime katılan öğrenciler kendi kentlerinde öğrendiklerini, Türkiye coğrafyasının değişik illerinden gelen kültür elçileriyle paylaşmak üzere 30 Haziran-4 Temmuz tarihleri arasında İstanbul'da buluştular. 11 ilden yaklaşık 300 kişinin katılımıyla gerçekleşen İstanbul Buluşması'nın, katılımcı çocukların hafızalarında tüm yaşamları boyunca iz bırakacağı ve hiç unutamayacakları anılarla dolu olduğu inancındayım.

Çoğu İstanbul'a ilk kez gelen öğrenciler, hazırlanan program çerçevesinde birbirlerini yakından tanıma fırsatı buldular. Kültür elçilerinin kent sunumları ise tüm katılımcıların anlatılan kentlerle ilgili yeni bilgiler edinmelerini sağladı. Boğaz'da yapılan tekne turları ve kent gezisi onlara İstanbul'un büyüleyici atmosferini en iyi şekilde yaşattı.

Kültür elçilerinin birbirlerini yakından tanıdıkları, kentlerini diğer katılımcılara anlattıkları, ülkelerinin en önemli kültür merkezi İstanbul'u gördükleri İstanbul Buluşması, unutulmayacak bir toplantı ve gezi olarak hafızalarda ölümsüzleşti.

Bu programın gerçekleşmesinde katkıları bulunan tüm kurum, kuruluş ve kişilere gönül dolusu teşekkürlerimle...

Numan Gülşah/Kocaeli ÇEKÜL Vakfı Temsilcisi

2008 İstanbul Buluşması ile ilgili davet gelince Kocaeli Kültür Elçileri'ni büyük bir heyecan sardı. Ailelerinin iznini alan çocuklar, İstanbul Buluşması'na büyük bir heyecanla geldi. Komşu bir ilde yaşadıkları için her biri daha önce İstanbul'a defalarca gelmişti ama bu sefer kentlerini temsil edeceklerdi.

2008 yılının ilk günlerinde aldıkları eğitim sonucunda Kocaeli kentini her yönü ile tanımaya çalışmış, bilmediklerini öğrenmişlerdi. Şimdi bu öğrendiklerini 11 kentten gelen 300 öğrenci ile paylaşacaklardı. Geziler sırasında aynı otobüsü Akşehir ekibi ile paylaşan Kocaeli ekibi, Akşehirli arkadaşlarına önce mesafeli davrandılar. Neden öyle davrandıklarını sorduğum zaman çevrecilikleri tuttu, "Numan Amca, Akşehir gölünü kurutmuşlar" dediler. Ben de küresel ısınma, yağış azlığı ve sulama için açılan derin kuyulardan dolayı bu durumun büyüklerin suçu olabileceğini söyledim. "Belki onlar da bizi, İzmit Körfezi'ni kirlettiğimiz, göçmen kuşların konakladıkları körfez topraklarını doldurduğumuz için suçlayabilir" dedim. Ertesi gün Akşehir grubundan Ali Hocam ile bir plan yaptık, otobüste çocukları yan yana oturttuk. Böylece birbirlerine önyargılı olmamayı öğrendiler ve çok güzel arkadaşlıklar kurdular.

Arkeoloji Müzesi'nde ve Ayasofya'da Kocaeli kültür elçileri

anlatılanları dikkatle dinledi çünkü anlatılanlar kentlerinden parçalar taşıyordu. Arkeoloji Müzesi'ni yaptıran Osman Hamdi Bey'in yazlığının İzmit'te olması, Konstantin'in İzmit'te doğması gibi... Kültür Elçileri Arkeoloji Müzesi'ni gezerken programda olmayan Bythinya-Nicomedia bölümünü de gezmek istediler ve çok ısrar ettiler. Biz de gizlice önce İskender Lahdi'nin arkasına toplandık. Sonra da hep birlikte kaçarak Nicomedia eserlerini gezdik. Kurallara karşı geldik ama çocuklar yaşadıkları kentin geçmişini böylece görmüş oldular. Kocaman insanlar olduklarında yaşadıkları bu anıyı unutmayacaklardır.

İzmit'e döner dönmez www.kocaelihaberci.com'un kameraları karşısına geçerek anılarını anlattılar.

Geçmiş geleceğe bağlayan ÇEKÜL'e ve onun gencecik kültür elçilerine binlerce teşekkür. Onlara güveniyor ve inanıyorum.

Metin Türktüzün/Kütahya ÇEKÜL Vakfı Temsilcisi

Kültür Elçileri İstanbul Buluşması nedeniyle 30 Haziran-4 Temmuz tarihleri arasında Kütahya kültür elçileriyle İstanbul'a geldik.

Kültür Elçileri buluşma için çok heyecanlandı. Bazıları İstanbul'u ilk defa, bazıları ise denizi ilk defa gördü. Boğaz turunda keyiflerine diyecek yoktu. Diğer 10 ilden gelen öğrencilerle bir araya gelerek yeni arkadaşlıklar kurdular.

Gezilerde beş gruba ayrılarak gezdik. Bizim grupta Gaziantepi kültür elçileri vardı. İlk gün tanışma süreciyle geçti. İkinci günden itibaren aralarında çok güzel dostluklar oluştu. Veda günü geldiğinde ise Gaziantepi arkadaşlarından gözyaşlarıyla ayrıldılar. Bu buluşma gösterdi ki, değişik yörelerin çocukları, bu kadar kısa zamanda bile bir ideal sayesinde kaynaşabildiler ve dostluklar kurdular. İşte eğitimin önemi bu.

Kütahya'dan Kültür Elçisi olarak seçilen Naime Kaçar, Yunusemre

İlköğretim Okulu için hazırladığı web sayfasında şöyle diyor: "Hayatımın ilk uzun ve ailemden ayrı geçen bu gezisini hiç unutmayacağım. Her İstanbul denildiğinde, ilk kez tanıştığım ve kim bilir hayatımın gelecek bölümünde nasıl yer alacağını bilmediğim bu kenti ve bu geziyi anımsayacağım. Teşekkürler Kültür Elçileri Projesi..."

Dr. Ayşe G. Şerifoğlu/Kuşadası ÇEKÜL Temsilcisi
Çekül Vakfı'nın belediyemizin de katkılarıyla verilen kültürel eğitim programından sonra İstanbul Buluşması'na Kuşadası'nın kültür elçileriyle katılmak hepimizi çok mutlu etti. Buluşma öncesinde öğrenciler, kentlerini tanıtmak için hazırladıkları Kuşadası'nda öğretmenlik yapmış olan Çalkıuşu Feride'yi yorumlayan "Kuşadası

Benim Adam" oyununun provaları için birçok kez bir araya geldiler. İstanbul Buluşması katılan tüm çocuklarımız için çok faydalı bir deneyim oldu. Öncelikle aynı Kuşadası gibi, son yıllarda en çok değişime uğramış, değerleri yok edilmiş bir kenti, İstanbul'u gördüler. Geziler sırasında en çok da gözlemledikleri sorunlar üzerine yorum yaptılar. Bence İstanbul'da, Kuşadası'nın doğal ve kültürel değerini çok daha iyi anladılar. İstanbul'da gördükleri tarihi ve kültürel çeşitliliğin karşısında duydukları hayranlık her hallerinden anlaşılıyordu. Ayrıca diğer kentlerden arkadaşlar edinebilmeleri için de güzel bir fırsattı buluşma. Kültür elçileri eğitim programıyla "yaşadıkları kentlere farklı bir gözle bakmayı" öğrenen çocuklar, gezi sonucunda kentlerinin gönüllü kültür elçileri olup doğal ve kültürel varlıklarının

araştırılması, korunması ve bilgilerinin genç kuşaklara aktarılması konusunda önemli bilgi ve deneyimler kazandılar. Böylelikle proje çalışmalarının amacı da gerçekleştirilmiş oldu. Kuşadası'nda yaşayan biri olarak bu kenti emanet edebileceğimiz bir neslin yetiştiğini görmek bizleri çok mutlu ediyor. Bu eğitim çalışmalarının gerekirse okulların ders programlarına alınıp tüm çocuklarımızın yaşadığı yerlerin ve ülkelerinin doğal ve kültürel değerlerini bilecek ve sahip çıkacak nesiller yetişmesi için tüm kurum ve kuruluşlar üstlerine düşen görevleri yapmalıdır. Projenin sürdürülebilirliği için ÇEKÜL Vakfı'nın desteğine her zaman ihtiyacımız var. Kültür elçilerimiz ocak ayında yapılan eğitim uygulamasından bu yana kentleri için toplantılar yapıyor, önerilerini dile getiriyor, kentlerini daha da yakından tanımak için geziler

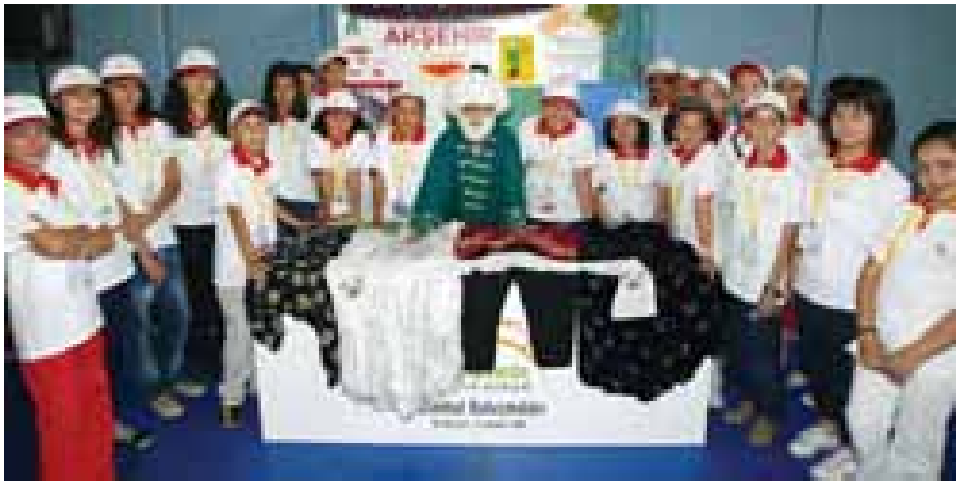
düzenliyorlar. İstanbul Buluşması için çocukların hazırladığı bildirge bence tüm yerel yöneticilerin başvuru kaynağı olmalı hatta çerçeveletip makam odalarının duvarlarına asmalılar. Birçok çözülemeyen kent sorunu için çözümler o cümlelerin arasında gizli. Kuşadası'nın kültür elçilerinin önerisi olan "Kentlerimizi tanıtan belgesel filmler çekmek istiyoruz" maddesinin yerine getirilmesi için elimizden gelen desteği onlara sunacağız. Bu konuda çalışmalarımız başladı ve ekim ayında yapacağımız Geçmişten Geleceğe Kuşadası Sempozyumu'na kültür elçilerimizin katkıları ile bir kısa film hazırlayacağız. Kültür elçilerimizin ileride Kuşadası ile ilgili çok önemli çalışmalar yapacağından eminim. Kuşadası Kültür Elçileri ile birlikte ÇEKÜL ailesinin üyesi olmak bizler için her zaman onur kaynağı. ÇEKÜL'e sonsuz teşekkürler...

ETİ ÇEKÜL Kültür Elçileri İstanbul Buluşmaları 2008

EĞİTMEN GÖZÜYLE

Oğuz Kaygalak-Kültür Elçileri Proje Eğitimcisi/Psikolojik Danışman ve Rehber

Şimdi hiç demek istemiyorum "Şu kadar sayıda kentten, şu kadar sayıda kültür elçisi, tepesi bol; fakat yoğun göç ve bilinçsizlikten tepesi atmış şehrimde geldi" diye.

Sayılar nedir ki? Çocuklardaki o heyecanı, o şaşkınlığı, o sorumluluk duygusunu, yaşlarının getirdiği haylazlıkları, farklı bir kentte olmanın yarattığı bağımsızlık duygusunu, sizi ters köşeye yatan fikirlerini anlatmaya sayılar yetebilir mi? Hiç sanmıyorum.

"Kültür elçileri benim çocukluk şehrimde... kültür elçileri benim çocukluk şehrimde..."

Buydu dilimde ve aklımda dolaşan. Bir utanma duygusuyla ağırladım onları. Çocukluk kentine sahip çıkamayan bir eğitimci. Eğitimci olarak gittiğim kentlerde onlara hep bu halimi anlatıyordum üzerine basa basa. Kuşadası'nın çocuklarına "Hâlâ Kuşadası sizin, sahip çıkın" derken, içindeki hatıralarla dolu çocuk hesap soruyordu, "Bana niye kimse bunu söylemedi?" diye.

Aslına bakarsanız, Malatya'daki çocuklarda biraz da kendimi buldum. Malatya'nın esas yerleşim bölgesinde yer alan doğal ve kültürel dokunun hiç de nazik olmayan yöntemlerle yok edildiğini gözlemledim. Benzer haykırışlara sahip olmak eğitimciyle öğrencileri arasında güzel bir ortak nokta. Malatya kent sunumu sırasında, yok edilmiş eserleri anlatan boş kartonlar taşıdı öğrencilerim.

Etkili bir gösteriydi. Keşke yapamaysaydık bu küçük bölümü oyunda. Bir de benim şehrimde bunu yapsak, kağıt fabrikası stokları tükenebilirdi; yok olan eserler ve bir sürü boş karton...

Sayılar diyordum, değil mi? Geleceği beklemeye hiç gerek yok. Bu çocuklara dikkat ettim, bizim yaptığımız hataya düşmüyorlar; "Büyüdünce şunu-bunu-onu yapacağım" demiyorlar. Zamanın farkındalar, güçlerinin farkındalar, sorumluluklarının farkındalar, çocuksuluklarıyla büyükleri etkileyebildiklerinin farkındalar ve gerçekten bir şeyler yapıyorlar. Örneğin: Kuşadası'nda Çalığışu Evi Restorasyonu için yetkilileri sıkıştırıyorlar. Malatya'da kültürel eğitimi tüm arkadaşlarına yayabilmek için kendilerine ait bir web sitesi hazırlıyorlar. 2007 yılı eğitim programında yer alan Şanlıurfa'nın kıdemli kültür elçileri ise koydukları hedefler doğrultusunda yanlarına yeni gönüllüler ekleyerek, Şanlıurfa'yı UNESCO Dünya Kültür Miras Listesi'ne sokmaya çalışıyor.

İstanbul Buluşması, daha doğru bir ifadeyle Anadolu'nun dört bir yanından gelmiş çocukların buluşması. Kendimi her kente gitmiş, her kentte bir parçamı bulmuş gibi hissediyorum. Denizli'nin türkülerinde, Ordu'nun balıkçıların amansız mücadelesinde, Gaziantep'in sıcak mahalli haykırışlarında, Niksar'ın güzelim suyunda, Beypazarı'nın gölge oyununda, Malatya'nın "mişmiş"indeki tarifsiz tatta, Kuşadası'nın zeybeklerinde, Kütahya'nın çinilerindeki motiflerde, Akşehir'in Nasrettin Hocas'ın bilgeliğinde, Kocaeli'nin tarihi yerlerinde, Çanakkale'nin Fetvane sokağında, oraların her birinde, bir zamanlar ben de vardım hissi doğurdu bende.

Kültür elçileri benim şehrimde. Umarım sizleri iyi ağırlamışızdır çocuklar. Yine gelin. Kentinizle, kendinizi kaybetmeden gelin. Kentinizi unutmayın hiçbir zaman.

Seval AYDIN

Kültür Elçileri Proje Eğitimcisi/Psikolojik Danışman ve Rehber

Anavatan...

İnsanın anavatanı çocukluğudur. Sanırım ben hiçbir zaman vatan özlemi çekmeyeceğim. Çünkü çocukluğumu arkada bırakıp bir yerlere gitmeyi hiç düşünmedim. Öyle şeyler yapıyorum ki, buna hiçbir şeyin engel olmasına izin vermiyorum. Haziran ayında fakülteden mezun olmuş çiçeği burnunda bir psikolojik danışman ve rehber olarak, Kültür Elçileri projesinde yer almış olmak inanılmaz bir gurur yaşıyorum bana şu günlerde. Henüz öğrenciyken böyle bir projenin varlığından haberdar olup her aşamasında katkıda bulunmanın ve çalışmanın keyfini yaşamak inanılmaz bir deneyim. Çok sevdiğim bir filmde, bir avukata söylenen bir söz hiç aklımdan çıkmıyor: "Sizin kaloriferli okullarınızdaki bilginiz bizim ıslak odumuzda geçmez." Bir şeye olduğun yerden bakmakla yetinmediğin zaman, bulunduğu yerin tek yer olmağını öğrenirsin; işte o zaman gerçeği tüm yönleriyle fark etmeye açık olur insan. Okulda öğrendiğimiz bilgilerin yaşama yakınlık kazandığı bu proje, hayatıma deneyim perisinin dokunmasını sağladı. Mesleki anlamda iletişim kurmayı, bu projede eğitimci olarak yer alarak doğal yollardan öğrendim.

Mutlulukla kol kola

Sivil bir çalışmanın içinde gönüllü olarak yer almanın nasıl bir deneyim olduğunu düşünenler için bu proje, işe nereden nasıl başlanacağını tam olarak öğrenme olanağı sağlıyor. Kişiyi fikirlerini tüm yaratıcılığıyla uygulama fırsatı sunan bu alan, bireysel mutluluğun peşinden koşmayı bir yana bırakıp, ortak bir hedefe doğru kol kola yürüme olanağı veriyor.

Büyüklerin unuttukları...

Bu eğitim programı "Hayat büyüklerin unuttuklarıdır" sözünün gerçek anlamda farkına varılmasını sağlayan bir uygulama... Çocukların susmamaları gerektiğini gösteren, sözlerini birbirlerine aktarmadaki doğal yanlarını sergileyen, onların hür düşüncenin efendisi olduğunu kanıtlayan bir programdır. Bir eğitimci olarak projenin, her kentte 25 çocuk ile sınırlı kalmayıp, tüm yurt genelinde yaygınlaştığını ve aslında hür düşüncenin efendilerinin sayısının yurdumuzdaki çocuk sayısı ile eşit olduğunun görülmesini istiyorum.

Kelimeleri ipe dizmek mi? Görmek mi?

Yapılan hiçbir işte, kitapları okuyup kelimeleri ipe dizmekle yetinmemek gerekir. Hiç deniz görmeyen çocuğun deniz karşısındaki hayretini, korumacılığın bir çocuk tarafından nasıl bir arzuya savunulduğunu, bir tiyatro eseri ile bir yörenin yemeği, türküsü, yaşam kültürünün nasıl dile getirileceğini, Kelkit Havzası'nın nasıl bir onurla sahiplenildiğini görmek gerekir. Çevreye, bir boşluğa bakar gibi değil, derinlemesine bakmak, görmek, alt yazıları, ana rengi oluşturan alt renkleri okumak, anlamak gerekir. İşte bu nedenle, kentlerde bu eğitim programı ile eğitilmiş

öğrencilerimizin, kültür elçilerimizin İstanbul Buluşması ile öğrendiklerinin vücut bulması sağlanmıştır.

Korkmayın, seyirci olmayın!

Korkarak yaşıyorsak sadece hayatı seyrederiz. Ben, hayatı dışardan izleyen nice büyüğün yanında, hayatın içinde ciddi roller almaya istekli birçok genç yürekle birlikte çalışma fırsatı buldum; onların eğitmeni oldum. O yüzden onlar da

"Biz bir çocuğuz/Her zaman çocuğuz/Ne dersiniz deyin/Biz her zaman buradayız" (Salim Dağcı-Niksar) diyebildiler...

Tüm bu güzellikleri görmemizi sağlayan herkese çok teşekkürler...

Çocukların bir eğitmeninin duygularını bir şiir dile getirsin...

İyi seyirler...

Gemiyi ilk kim terk eder,
En son kimdedir dümen,
Bizimle kalanlara teşekkürler
Kalmayanlara ünlem...

Hafize Şahin Kültür Elçileri Proje Eğitimcisi/Psikolojik Danışman ve Rehber

İstanbul Buluşması Günlüğü

29 Haziran Pazar: Akşamüstü Beypazarı'ndan gelen öğrencileri karşılamaya Harem'e gittim. Hava çok sıcaktı ve uzun bir yoldan geliyorlardı, yine de otobüsten inerken hepsinin gözleri sevinç ve heyecanla parlıyordu. Üsküdar'a doğru yol alırken hepsi denize çevirdi bakışlarını, birçoğu ilk defa görüyordu denizi. Hele Boğaz Köprüsü onlar için inanılmaz bir şeydi. Yol boyu İstanbul'da neler yapacaklarını sordular merakla.

Yurda vardığımızda yolculuk sırasında yaşadıklarını anlatmak için can atıyorlardı. Sohbet, yol yorgunluğuna rağmen akşam yemeğinde de aynı hararetle devam etti. Evden kısa bir süre için bile olsa ayrılmaktan ve arkadaşlarıyla bir arada olmaktan duydukları heyecan her kelimelerinden, her bakışlarından anlaşılıyordu. Yatma saati, beklediğim ancak bu kadar güç olabileceğini düşünmediğim bir zaman oldu benim için. Evden ilk kez ayrılmışlardı ve başları yastığa düştüğünde olmadık korkular sarmıştı yüreklerini. Birlikte ne yapabileceğimizi konuştuk. İçlerinden biri "Biz bunun üstesinden gelebiliriz, hadi yatalım" dedi ve o anda, odada bana pek gerek kalmadığını hissettim. Korkularıyla kendi kendilerine başedebileceklerini anladım.

30 Haziran Pazartesi: Tekne turu tek kelimeyle harikaydı. Hepimiz o kadar çok eğlendik ki... Boğaz'ın hangi tarafına bakacaklarına karar vermekte zorlanıyorlardı. Birbirleriyle tanıştılar, fotoğraflar çektiler.

Akşam yatma saatinde önce Beypazarı ekibinden kız öğrenciler, odalarında uyulması gereken kuralları belirlediklerini söyleyip bana da gösterdiler. Hepsi kağıdın sonuna imza atmışlardı. Ben, "Peki, hepiniz uyabilecek misiniz bu kurallara" diye sorduğumda cevap şaşırtıcıydı doğrusu: "İmzamızı attıysak söz verdik, uymamız lazım!" Ordu'dan gelen kız öğrencilere iyi geceler demeye gittiğimde, bir öğrencinin yatağın içinde ağladığını fark ettim. Farklı bir yerde evden ayrı olmak her çocuk için zordu kuşkusuz. Diğerleri de uyumamışlardı. Birini dışarı çağırıp ne olduğunu sordum.

"Öğretmenim, biz konuştuk onunla, 'Hemen alışamıyorum ama burada olmak da istiyorum' dedi. Biz de onun yanında evden ya da annemizden bahsetmiyoruz, dikkat ediyoruz" dedi. Onlar öğrenmişlerdi bile birbirlerine nasıl destek olacaklarını. O anda, yabancı bir ortamda bir arada olmanın arkadaşlık ilişkilerini nasıl da güçlendirdiğini düşündüm. Keşke daha çok sayıda çocuk da böyle bir deneyimi yaşayabilseydi burada...

1 Temmuz Salı: Öğle yemeklerini öğrencilerle aynı masada, sohbetler eşliğinde yemek ayrı bir keyif olmuştur benim için de. Herkes herkesle çok rahat konuşuyordu. Birbirlerine su getirmeleri, fazla gelen yemeği birbirleriyle paylaşmaları küçük ayrıntılar gibi görünse de, bir-iki gün için de çocukların böyle bir sıcaklığı yakalamış olmaları çok hoştu. Boş tepsi kaldırılırken yardımlaşıyorlar, merdivenlerden konuşarak iniyorlardı. Hiçbir zorlama, kural, yaptırım olmadan, topluluk içinde kendi istekleriyle benimsedikleri bu davranışlar umut vericiydi.

2 Temmuz Çarşamba: Bildirge Hazırlığı: Bildirge çalışması sırasında geçirdiğimiz zaman apayrı bir deneyimdi benim için. Sanki kendilerindeki gelişmeyi anlatmak için yarışıyor gibiydiler. Hepsi kendilerindeki değişimin o kadar iyi farkındaydılar ve öyle güzel ifadeler kullanıyorlardı ki...

12 yaşında bir çocuğun bu kadar kısa bir sürede yaşadığı değişimi kendi ağzından dinliyor olmak, büyük mutluluk uyandırıyor insanda. Bir öğrencinin "Öğretmenim, ben eskiden sadece kendimi düşünürdüm, derslerde falan her şeyde ben daha önde olayım isterdim, ama şimdi arkadaşlarımla bildiklerimi konuşuyorum, onlar da bana anlatıyorlar, hep beraber kendimizi geliştiriyoruz. Hem artık başkalarının haklarına saygılı olmayı öğrendim, sıraya girerken başkalarının hakkını yememeye dikkat ediyorum" demesi o kadar güzeldi ki... Bir başka öğrencinin ağzından dökülen, "Ben eskiden hiç konuşamazdım, çok utanırdım ama şimdi karşımda bir sürü insan varken çok rahat konuşabiliyorum. Kendimi ifade etmeyi öğrendim, çok teşekkür ederim öğretmenim" sözlerini duyduğumda yaşadığım duyguyu anlatmak için kelimeler yetersiz. Bu birkaç gün, benim için farklı ve özel bir deneyim olduğu kadar, tüm çocuklar için de, ileride hep hatırlayacakları, kendilerinden farklı bir sürü çocukla bir arada oldukları, konuşup paylaştıkları, kendi ayakları üstünde durmayı öğrendikleri benzersiz ve bambaşka bir dönem oldu. En güzel ve keyifli yanı, çoğunun bu yaşadıklarının farkında olmaları ve bunları kendi aralarında konuşuyor olmalarıydı.

3 Temmuz Perşembe: Kent sunumlarının ve hoşçakal partisinin ardından, akşamüstü yavaş yavaş ayrılmaya başladı gruplar. Bir yanda hüznün, bir yanda tatlı bir mutluluk... Her giden kent ekibinin arkasından alkışlar, tezahüratlar! Hem daha önceki eğitimlerden, hem de İstanbul Buluşması'nda tanıdığım tüm öğrencilerin yüzlerindeki parlıttı bir kez daha gördüm o zaman. Bu pırıltılı gözler hem çoğalmalı hem de pırıltılar artmalıydı. İşte bu, İstanbul Buluşması'nın en önemli amaçlarından birinin gerçekleştiğinin göstergesidir. Genel olarak bu eğitimin tüm çocuklara yaygınlaştırılması için ilgili kişi ve kurumlar harekete geçmelidir. Kültürümüzü geleceğe bu çocuklar taşıyacaktır.

ETİ ÇEKÜL
KÜLTÜR ELÇİLERİ

Projesi 2008-2009
Eğitim Programı

KASIM 2008	BERGAMA	19-23 KASIM TARİHLERİ ARASINDA
ARALIK 2008	ALAYUN	16-21 ARALIK TARİHLERİ ARASINDA
ARALIK 2008	TASUCU	13-18 ARALIK TARİHLERİ ARASINDA
OCAK 2009	OSMANGAZİ	06-11 OCAK TARİHLERİ ARASINDA
OCAK 2009	TEKİRDAĞ	13-18 OCAK TARİHLERİ ARASINDA
MART 2009	SAFRINSOLU	11-15 MART TARİHLERİ ARASINDA
MART 2009	HİRESİN	19-22 MART TARİHLERİ ARASINDA
MART 2009	TRABZON	19-22 MART TARİHLERİ ARASINDA
MAYIS 2009	ANIKÖS	30 MART-05 MAYS TARİHLERİ ARASINDA
MAYIS 2009	SIVAS	15-19 MAYS TARİHLERİ ARASINDA
MAYIS 2009	SİĞIR	28 MAYS-03 MAYS TARİHLERİ ARASINDA
MAYIS 2009	ADYIMAN	12-17 MAYS TARİHLERİ ARASINDA
MAYIS 2009	AKLAT/BİTLİS	24-31 MAYS TARİHLERİ ARASINDA
MAYIS 2009	VANİĞEVAN	24-31 MAYS TARİHLERİ ARASINDA

2007-2008

ÇEKÜL Vakfı Kentler Çocuklarındır Kültürel Miras Eğitim Programı'na destek veren herkese teşekkür ederiz

Ali GÜNER, Baltaş-Baltaş Eğitim Danışmanlık, Başaran ULUSOY, Bedrettin DALAN, Beşiktaş Belediye Başkanlığı, Betül SÖZEN, Beyza KURT, Burcu YAZLAR, Cansu KARAMUSTAFA, Celal KALAMIŞ, Ceyda AYDEDE, Ece MÜFTÜOĞLU NARCY, Emine SOLAK, Enes ÖZDİL, ETİ Gıda A.Ş., Global Tanıtım Hizmetleri, Gülay ŞAHİN, Hakan YILDIRIM, Handan DEDEHAYIR, Harun ELMACI, Hasan SAK, Hüseyin Cemal AKIN, İdris ŞAHİN, İreks Gıda Sanayi A.Ş., İsmail ÜNAL, İstek A.Ş., İstek Vakfı Belde Lisesi, Kadriye ÜNAL, Malatya Belediye Başkanlığı, Maral GÜDÜCÜ, Mehmet Çetin DURUK, Melike TURUNÇ, Merve ERDEBİL, Prof. Dr. Metin SÖZEN, NDR Tanıtım, Netsmart, Nihan ERÇETİN, Niksar Belediye Başkanlığı, Nuran ESENGİL, Nursel DEMİRKIRAN, Oktay CAN, S. Yeşim DİZDAROĞLU, Selda AKSOY, Selin PEHLİVAN, Servil DEĞİRMENCİ, Sevil ALGAN, Suat UMURHAN, Şirin SINGİN YILMAZ, Şule Atabey ŞAMLI, Tarihi Kentler Birliği, Turgut KAVUKÇU, TÜRSAB, Vasco, Yeditepe Üniversitesi, Yeditepe Üniversitesi Erkek Öğrenci Yurdu, Yonca MORALI, Yusuf ÖRNEK, Zeynep ERKMEN, Zuhâl-Acar BALTAŞ, **Akşehir** Şule DOĞANCI, Mustafa BALOĞLU, Kenan ÇİFTÇİ, Salih SALTIKOĞLU, Ömer Faruk TÜRKAN, Figen KUŞÇU, Taner SERİN, Ali KUŞÇU, Hatice YAĞCI, Gülgün ÖZARİK, Kamil BALCI, Songül ŞAHİN, **Beyşehir** Faruk SOYDEMİR, Mansur YAVAŞ, Banu REVAN, Hikmet AYDIN, Enver KESİKTAŞ, Enver AYDINEL, Sema DEMİR, Gökçe GÜNEL, Müberra GÜNEL, Adem AKYOL, Hatice YAMAN, Hafize ŞAHİN, Gamze ÇIRAKMAN, **Çanakkale** İsmail ERTEN, Ülgür GÖKHAN, Gülay SARIŞEN, Vefa BARDAKÇI, Orhan KIRLI, Özlem YİĞİT, Yrd. Doç. Dr. Rüstem ASLAN, Doç. Dr. Telat KOÇ, Seval AYDIN, Özge ÖZEL, **Denizli** Ahmet YOLDAŞ, Bülent FİL, Hülya FİL, Nihat ZEYBEKÇİ, Mesut DOKUMACI, Aytaç TURGUT, Mahmut OĞUZ, Ayşe AYKOL, Hasan CANPOLAT, Halil İbrahim ERTEKİN, Tuğba KURT, **Gaziantep** Zafer OKUDUCU, Barış ÇİVİROĞLU, Asım GÜZELBEY, Süleyman ŞİŞMAN, Süleyman KAMÇI, Sezer CİHAN, Hülya YILDIZ, Emel KONUK, Selen DEMİRTAŞ, **Kocaeli** Numan GÜLŞAH, Mustafa ÇAKIR, İbrahim KARAOSMANOĞLU, Mehmet KÜÇÜK, Gökhan SÖZER, Canan CÜRGEN, Ahmet AKGÜNER, Prof. Dr. Servettin BİLİR, Zişan KARCI, Songül ŞAHİN, **Kuşadası** Ayşe G. ŞERİFOĞLU, Fuat AKDOĞAN, Kamile KANUN, Ömer Faruk TÜRKKAN, Mustafa ESEN, Mustafa MALAY, Nilüfer ÖZTÜRK, Mükerrerem KURUM, Yrd. Doç. Dr. Sultan BAYSAN, Prof. Dr. Adil TÜRKÖĞLU, Oğuz KAYGALAK, Tuğçe İSİYEL, **Kütahya** Metin TÜRKÜZÜN, Mustafa İÇA, Nuri ABAŞLIOĞLU, Esra BOZDÖNMEZ, Halis DEMİR, Mehmet ERSAL, Şükrü KOCATEPE, Süreyya KALAYCI, Yaşar ERDOĞAN, Raif DURALOĞLU, Kübra AYTEKİN, **Malatya** Bekir SÖZEN, H. Cemal AKIN, Mehmet BULUT, H. İbrahim DAŞÖZ, Alişan HAYIRLI, **Niksar** Ahmet ERDOĞAN, Hüseyin ŞAHİN, İdris ŞAHİN, Mahmut ÖZDEMİR, Uğur TURAN, **Ordu** Mehmet KEFELİ, Yılmaz UZUN, Seyit TORUN, Ali KABAN, Cemil YAPAR, Menşure BAŞ, Mehmet DEMİRBAŞ, Nurgül ÇOLUK, Doğan KIROĞLU, Levent KARLIBEL, Emre ALICI

Ekrem Tür Sokak No: 8, Beyoğlu 34435 İstanbul
Tel: (0212) 249 64 64-251 54 44
www.cekulvakfi.org.tr